

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

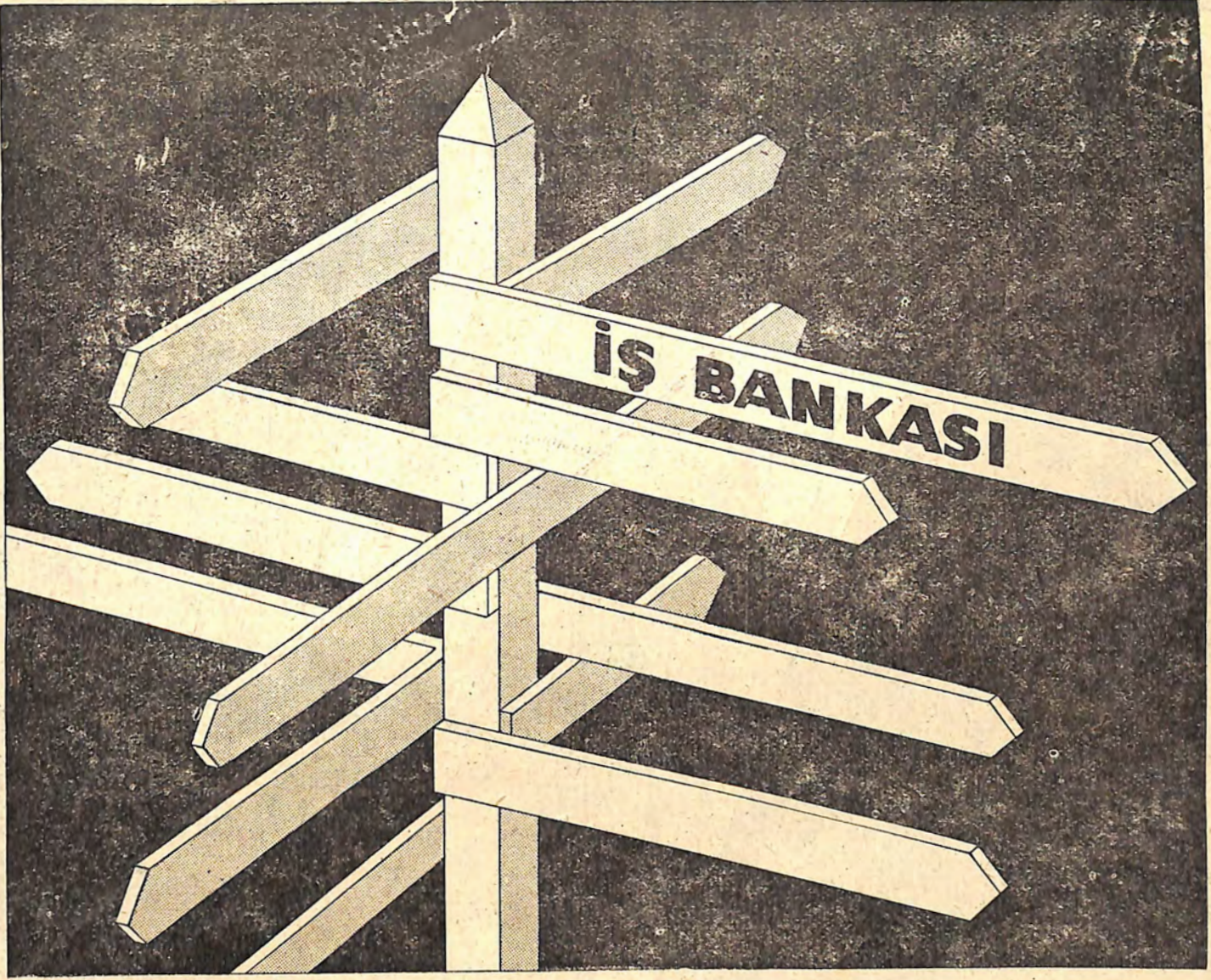
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhalaba

D. P. — Küçük dağları ben yarattım!..

Tasarruflarınızın verimli olması için...

DOĞRU İSTİKAMETİ SEÇİNİZ

Ekim çekilişinde gene en zengin imkânları Türkiye İş Bankası veriyor. Hesabınızdaki 150 liralara adedini çoğaltarak kazanma şansınızı artırınız.

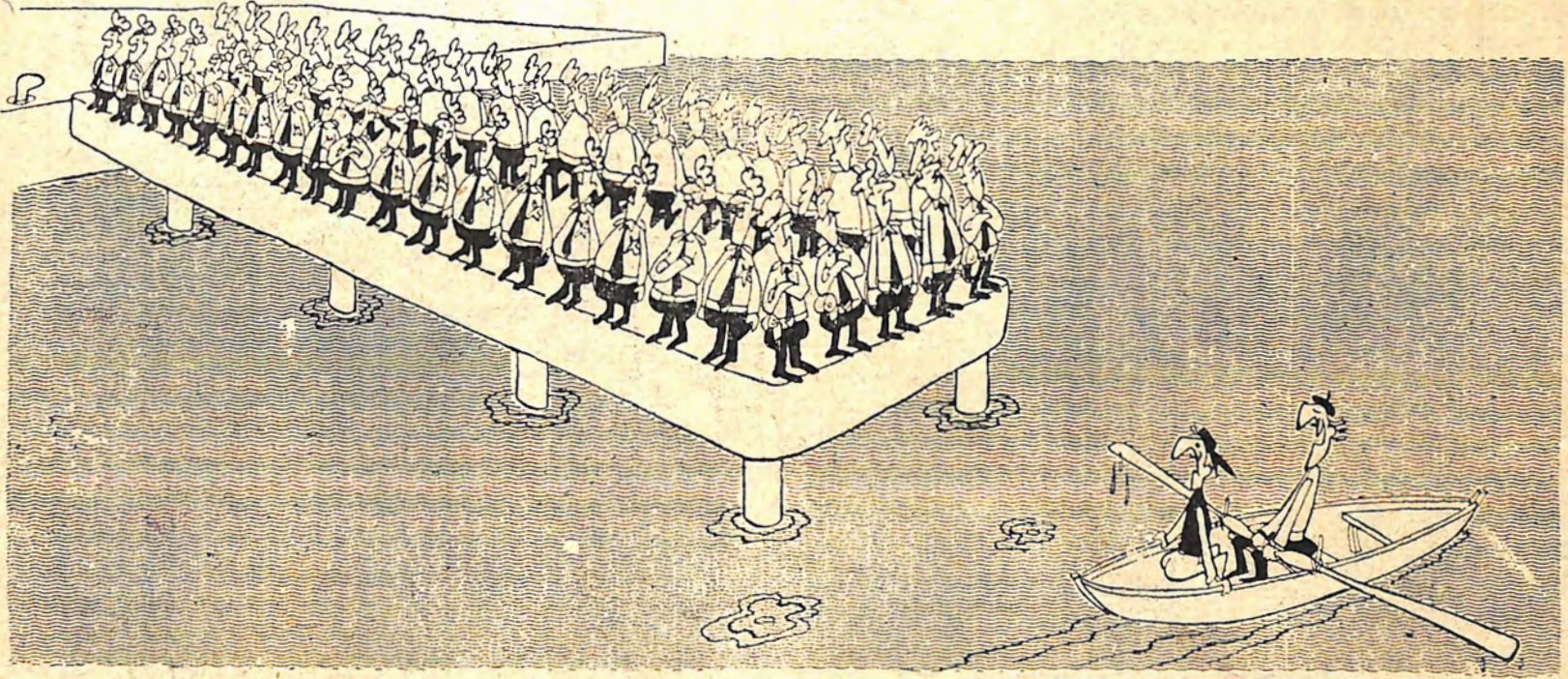
27 EKİMDE

10 APARTMAN DAİRESİ
ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ
CEM'AN 1.000.000 LİRA

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 467

— Uyyy... Polisleri bak!... Kasım Gülek mi gelly?!

GAZETE bir kuvvet midir?... Sormaya bile değmez. Kuvvet olmasa, Demokrat Parti Zafer'le Havadis'i, Halk Partisi Ulus'u, Hürriyet Partisi Yeni Gün'ü çıkarırlarmıydı?

Nedir onun kuvveti?... Basın makinelarımızı tanklar gibi düşmanlarımız üstüne mi yürütüyoruz? Dizgi makinelarımız harf, kelime, satır yerine kurşun mu yağdırıyor? Yoksa kalemlerimizle, eski çağların mızraklı süvarileri gibi karşımızdakilere hücumu mu geçiriyoruz?

Gazete, bir fikrin, bir düşüncenin, bir inancın bayrağıdır. Onun arkasından o fikri,

Son İstifalar!

Yusuf Ziya ORTAÇ

o düşünceyi, o inancı benimseyenler yürür. Tıpkı, 1950 seçimlerinde sandık başlarına yürüyenler gibi!..

Demek ki, gazete, adına «efkârı umumiye» dediğimiz düşünce birliğini, düşünce topluluğunu yapan kuvvettir!

E, gazeteyi kuvvet diye kabul ederiz de «efkârı umumiye» yi kuvvet diye kabul etmez miyiz?...

Atatürk, bütün inkılâplarını halk efkârını okşaya okşaya yapmıştır. Harf inkılâbını, bir köy öğretmeni gibi, yurt içinde meydan meydan dolaşarak sevdirmiş, benimsetmiştir

çalışmadı mı? İlk şapkayı bir köylü kalabalığı içinde giymedi mi?...

Yeryüzünde, demir perde dışı hiçbir hükümet, efkârı umumiye dayanamadan yaşayamaz.

Pekiiy, türlü baskılar, türlü zorluklar, türlü haksızlıklarla basını kaybetmiş bir politika, nihayet efkârı umumiye de kaybetmez mi?...

Haaa, şimdi burada duralım ve akli bilmem ana, zekâyı kimseye vermiyen sayın büküklerimize soralım:

— Basını kaybeden bir politikacı, şüphesiz efkârı umumi-

yeyi de kaybeder... E, ya efkârı umumiye de kaybeder?...

Ge iniz, soruyu bir daha, bir daha tekrarlıyalım:

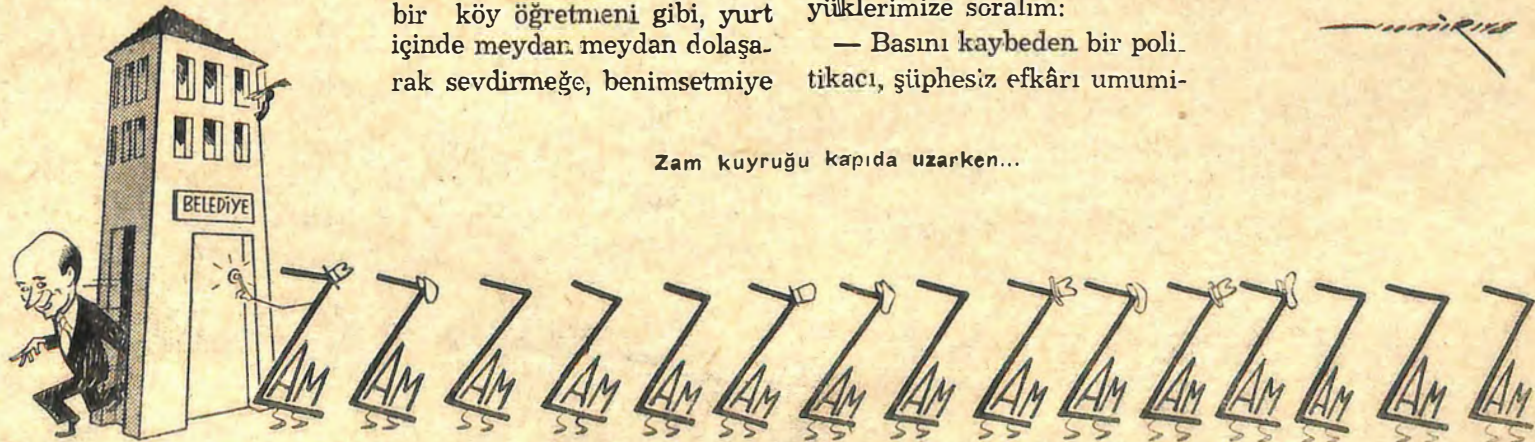
— Ya efkârı umumiye de kaybeder?... Ya efkârı umumiye de kaybeder?...

Doğruyu, mizahın şekeriyle tatlandırmadan apaçık söyleyelim: Kendi dostlarını, kendi arkadaşlarını, kendi grupunu da kaybeder!

Kâğıdı, gazetelerin, mecmuaların, kitapların kefeni yapmak isteyenler, artık öfkelelerinden silkinip uyanmalıdır. lar: Kâğıt intikamını alıyor!...

Nasıl mı?...

Son istifalar kâğıda yazılmadı mı?...

Zam kuyruğu kapıda uzarken...

Kemal Aygün — Art kapıdan zamkinos!...

ANKARA İSTANBUL

SURLAR

Ârif Benderlioğlu, akşam güneşinin yapraklardan damladığı bir saatte, viski ile hafif neşeli, dostlarına bir hikâye anlatıyordu:

— Tarih öğretmeni İstanbul fethini anlatırken, bakmış ki, arka sırada iki genç lâf atıyor. Birden dersi kesip sormuş:

— Söyle bakayım: İstanbul surlarını kim yaptı?

Çocuk heyecanla inkâr etmiş:

— Vallahi ben yapmadım efendim...

Canı sıkılan öğretmen, teneffüs zili çalıp da koridora çıkınca rastladığı müdür muavinine dert yanmış... Muavin bey, sükûnetle dinledikten sonra:

— Üzülme kardeşim, üzülme, demiş... Bunlar böyledir: Hem yaparlar, hem de inkâr ederler!..

Müdür muavininin cevabından büsbütün canı sıkılan öğretmen soluğu müdürün odasında alır:

— Yahu, der, demin sınıfta İstanbulun fethini anlatırken, iki talebenin arka sırada dalga geçtiklerini gördüm. Canım sıkıldı. Söyle bakayım dedim: İstanbul surlarını kim yaptı?... Hiç utanmadan: Vallahi ben yapmadım demez mi?... Canım büsbütün sıkıldı. Koridora çıkınca muavin beye anlattım. Beni telâşsız, heyecansız dinleyip:

— Üzülme kardeşim, bunlar böyledir, hem yaparlar, hem de inkâr ederler demez mi?..

Müdür bey, eski bir idare adamı olgunluğuyla:

— Sen işi bana bırak iki gözüm, dedi, ben şimdi Maarif Müdürlüğüne telefon eder, bir müfettiş ister, kimin yaptığını meydana çıkarırım!..

Hikâyeyi dinleyenler arasında bulunan Maarif Vekili Celâl Yarımcı:

— Yahu, yapmayın, dedi. İstanbul surlarını sayın Menderes'in yaptığını bilmeyen var mı?!...

İSTİMLÂK

Elindeki Milliyet gazetesini bırakarak Salâhaddin Refik:

— Gördün mü imarcı Belediye Reisini? dedi...

— Ne olmuş?

— Bak: Kemal Aygün, İstanbul'da 4200. bina daha yıkılacak, diyor...

Avukat Sami Sırmalı bir kahkaha patlattı:

— İnanmaaa... Yıkamaz!

— Yıkar!

— Sen benim dediğime bak, yıkamaz...

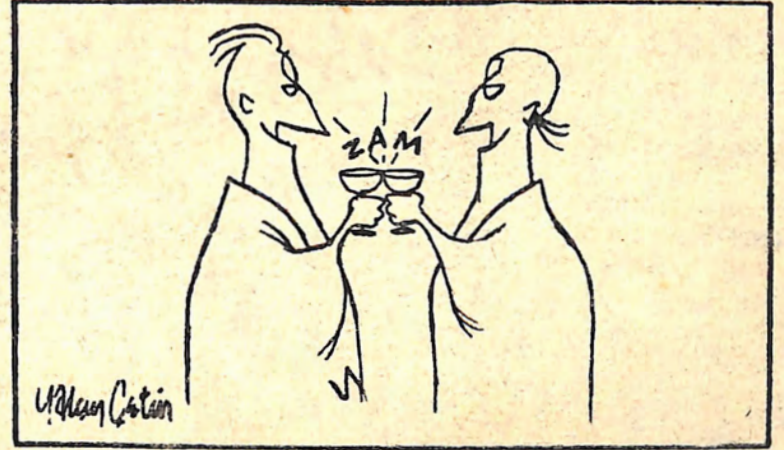
— Neden yıkamazmış?

— İstanbul'da o kadar bina kalmadı da ondan!..

KIBRIS PLÂNI

İngilizlerin teklif ettikleri birinci Kıbrıs plânını hiç düşünmeden reddettik... Sonra, biraz bizim aleyhimize, biraz Yunanistanın lehine değiştirilen ikinci plânı da hemen kabul ettik...

C.H.P. merkezinde bu mesele

YAZISIZ

konuşulurken Faik Ahmet Barutçu anlattı:

— Efendim, bu pilân işi harem ağasının alış virişine benziyor..

Dostları:

— Neymiş o alış veriş üstad? dediler...

Barutçu anlattı:

— Harem ağası evinu satıymış... Müsteri sormuş: «Ne istiyisin ağa?...» Ağa: «Sen ne veriyişün?» demiş... Müsteri: «Pen, demiş, pın lira veriyirim...» Ağa bir kahkaha atmış: «Ulmaaaz!» Alicu: «Pe-

kiy. ağam demiş, tokuz yüz tokusan tokuza verdin mu?...» Harem ağası, bu sefer gevrek gevrek gülererek elini uzatmış: «Haydi hayrini gör!...»

Gizli Anten

NERESİ?

Gemi Atina'yı terk ediyordu. Çok sık gilyinmiş birinci mevki yolcularından biri kaptana yaklaştı ve sordu:

— Şu uzaklarda görünen beyazlıklar nelerdir acaba?...

— Dağların tepesindeki kar madam...

Kadın başını salladı:

— Tabii yaa.. Ben biliyorum. Halbuki genç bir bey bana oranın Yunanistan olduğunu söyledi...

BONSERVİSİ

Hanım, yeni müracaat eden hizmetçi namzedini şöyle bir süzdükten sonra sordu:

— Bonservis veya tavsiye mektubunuz filân var mı?

Hizmetçi kız:

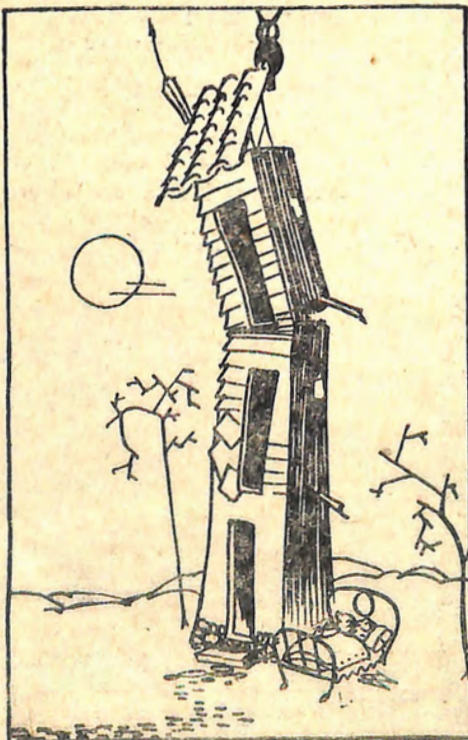
— Tabii var Hanımefendi. dedi ve bir mektup uzattı. Bunda şöyle yazılı idi:

«Bu mektubun hâmilli yanımda bir ay çalıştıktan sonra işinden ayrılmıştır. Bundan dolayı son derece memnunum.»

Negatif!

Fotoğrafçı ile oğlu caddede gidiyorlardı. Küçük, birden karşıdan bir zencinin geldiğini gördü ve babasına:

— Bak babacığım, diye bağırdı. Bir negatif geliyor bak!

KIRK-anbar

Tezatlar Memleketi

Haftada beş gün
maç yapılacak

Kurşun kalemler
fiyatları bu yıl
çok yüksek
olacak

Tekel, şarap ve rakıya
zam yapmayahazırlanıyor

İLÂN:
MEMUR ALINACAK;
Aranan vasıflar;
1. Lise mezunu olmak,
2. Türk tabiiyetinde olmak
3. MAÇ İPTİLÂSİ OLMAMAK
4. Sağlık durumu müsait olmak
5. Askerliğini bitirmiş olmak..
..... Umum
Müdürlüğü

ZEYTİN:

Zeytin ağacının meyvesidir. Önceleri yeşil olur, sonraları siyahlaşır. Çeşidi çoktur. En lzzetlisi Kalmata zeytinidir.

Ağacı, dalı, yağı meşhurdur. Ağacı iyi cilâ tutar. Dalı sulh sembolüdür. Yağı, hem yemeklerimizde, hem güreşlerimizde, hem de sanayide kullanılır.

Ramazanda, zeytin tanesiyle oruç bozmak sevap sayılırdı.

Fıkra:

İzmir civarında zeytin ticareti yapan bir Arnavut hayli zengin olmuş. Ama insan oğlunun gözü paraya doyar mı? O da hep tütün ticaretinden büyük servet yapmış bir komşusunu kıskanmış.

Nihayet bir gün bu kazanç hırsiyle tütün ticaretine de başlar... Başlar ama, sonunda ziyana girer!

Binlerce zeytinlikten biriktirdiği paraları kaybetmenin acısıyla dövünürken, köy imamı, bilgiç bilgiç söylenir:

— Sen yine zeytinciliğe başla Şaban Ağa... Cenab-ı Hak bile Kur'anı Keriminde: «Vet-

tini Vezzeytuni» buyurmuş... Bir defa bile «Vettütünü» buyurmamıştır!

Zeytingillerden, edebiyatta Falih Rifki Atay'ın «Zeytin Dağı» eseri, Demokrat Partiden

de «Kemal Zeytinoğlu» meşhurdur.

ZIMBA:

Kâğıda, mukavvaya, teneke veya çinkoya delik delen âlet.

Argoda, zımbalamak, bıçaklamak anlamına gelir. Şarkısı meşhurdur:

Al mızrabı eline,
Vur kalbimin teline,
Sarılalım beline,
Rumba da rumba rumba,
Kalbime vurdun zımba!...

Z:

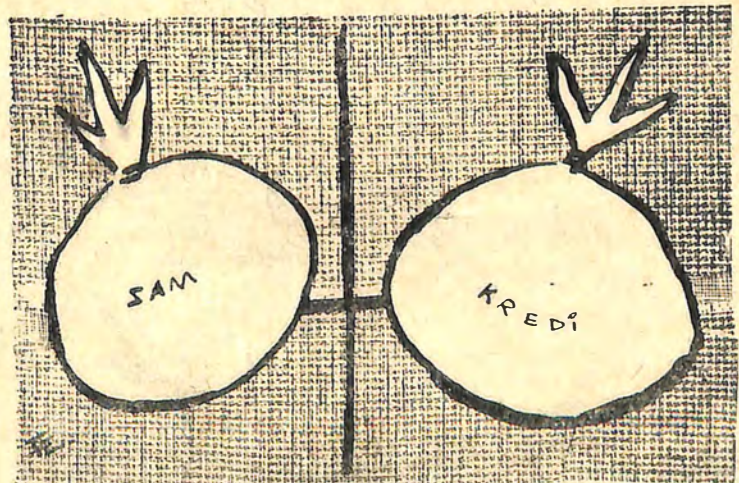
Alfabemizin yirmi çokuzuncu ve sonuncu harfidir. Yeni lûgat kitabında: «Z, sesi bilim bakımından diş sessizlerin yumuşak ıslıklısıdır» diye yazıyor. Bu ciddî tarifi, ciddiden ziyade mizah ansiklopedisine lâıyık bulduğumuz için aynen aldık.

Z, harfinin bizce politikadaki yeri, alfabedeki değerinden az sayılmaz. Eski Başbakanlardan Doktor Refik Saydam merhum, nasılsa, işgal ettiği yüksek makama hiç yakışmıyacak bir doğru söz söylemiş:

— Bütün işlerimiz A dan Z ye kadar bozuktur, demistir.

Merhumun bu siyasî vecizeyi söylediği günlerde henüz insanlar sokaklarda kuyruk kuyruk uzanmıyorlardı!

S O N

Yerli uzman Yabancı uzman

Bu Memlekette KRAL YAŞATMAYIZ

— 2 —

★ AZİZ NESİN ★

zılı olanları okuyor:

— Rakı bir şişe değil, üç şişe. Dört porsiyon köfte, üç porsiyon dolma, iki salata, dört porsiyon börek...

— Aman dur!... Yanlışlık var.

Garson, masanın altındaki boş rakı şişelerini aldı eline. Evden getirdiğimiz tabakları gösterdi:

— Peki. bunlar ne? Daha dolmalarla, köfteler duruyor bile...

— Biz bunları evden getirdik... diyemiyoruz. Desek de dinlemezler. Kapıda yazılı: «Hariçten yemek getirmek katiyen yasak!» Garsonların cümlesi başımıza içtima etti. Herifler bizi dövecek. İlâhi hanım, bir şeycikler demem, gözün kör olsun... Akrabalara gösteriş yapalım derken bizim maaş gitti. Hem masraf et, evden yemek yap getir, hem de kendi getirdiğin yemeğin lokantada parasını ver. Parayı bayılıp, garsonları savdık. Hâlâ bizim hanım, garsonun arkasından:

— Ben onları ellerimle pişirdim, senin kokmuş gazinon acaba ömründe öyle mis gibi dolma görmüş mü? diye bağırıyor

Yanımızdaki masadan biri:

— Beyefendi, affedersiniz, «hariçten gazel okumak» gibi olmasın ama, kabahat sizin... dedi.

— Neden kabahat bizim oluyormuş?

— Biz de dışardan öteberi getirdik. Enayimiyiz, burada kazık yiyelim? Altı şişe birayla işi idare ettik.

ça gibi, değil mi Sudi Bey?

Sudi Bey:

— Yahu. diyor, bir insan evladı çıksa da deliklerinden tuz akıtan bir tuzluk icat etse, vallâhi milyon olur.

Demeğe kalmadı, tuzluğun kapağı düşünce bütün tuzlar salataya döküldü.

İçiyoruz:

— Dünyanın vaziyetini nasıl buluyorsunuz Sudi Bey?

— Vallâ birader, artık krallık zamanı geçti. Bu dünyada kral yaşatmayacaklar. Bak Mısır kralını sepetlediler. Irak kralı da güme gitti. Artık kral yaşatmazlar.

Biz, yine sandalyeden kaymışız da masanın altında konuşuyoruz. Bir yandan caz coşmuş, jüriden biri, müsabakaya girenlerden bir kaç çifti daha çıkardı. Ama hiç biri çıkmak istemediğinden kavgâ gürültü oluyor. Saçları eski beslemeler gibi kesilmiş bir kız:

— Kraliçelik benim hakkım, kıskanıyorsunuz... diye jüridekilerin üstüne yürüyor.

Seçile ayrıla, kala kala, bir Sudi Beyin kızıyla oğlu, bir de başka iki çift kaldı.

Garson da geldi, hesap pusulasını getirdi: 118 lira...

— Aman oğlum, bir yanlışlık var. Bir şişe rakı 118 lira olur mu?

Garson, hesap pusulasında ya-

Allah razı olsun, bizim yanımızdan başka masaya gitti. Getirdiğimiz şişelerden biri bitmişti. Ben iyice kafamı bulmuşum.

— Eee, dünyanın vaziyetini nasıl buluyorsunuz Sudi Bey? diye sordum.

O da:

— Bu gidişle dünyada kral kalmıyacak. Bak meselâ Mısır kralını kovdular. Irak kralını parçaladılar, dedi.

Ben heyecanlanıp da bir iki söz söylemeğe kalkınca, elimle işaretler yapıyor, sandalyeyi tutmağı unutuyordum. Bu yüzden lâfımın yarısını sandalyenin üstünde söylüyordum, geri kalanını yerde tamamliyordum. Sudi Bey'le bir keresin de masanın altında buluştuk:

— Burası daha rahat birader, burada oturup konuşsak mı? dedi.

Bizim Hanım:

— Galiba sarhoş olduk... derken, o da sandalyeden kayıp yanımıza düşmesin mi?

Derken, mikrofondan dans kraliçesiyle kralı seçiminin yapılacağı ilân edildi.

— Dans müsabakasına girmek isteyenler lütfen piste teşrif etsinler...

Deminden beri yerlerinde duramayan Sudi Bey'in oğluyla kızı, hop diye piste sıradılar Pist doldu. Cazin olduğu yerin altına da altı kişilik jüri oturmuş. Dans başladı. İlkin, ağzı burnu yerinde güzel güzel dans ediyordu. Derken derken iş kızıştı. Bir tepinti başladı. Bir gözümüz dans denlerinde. Ben Sudi Beye:

— Dünya ahvalini nasıl görüyorsunuz? diye sordum.

Sudi Bey:

— Şu masanın altından kalkalım da bizimkilerine bakalım, dedi.

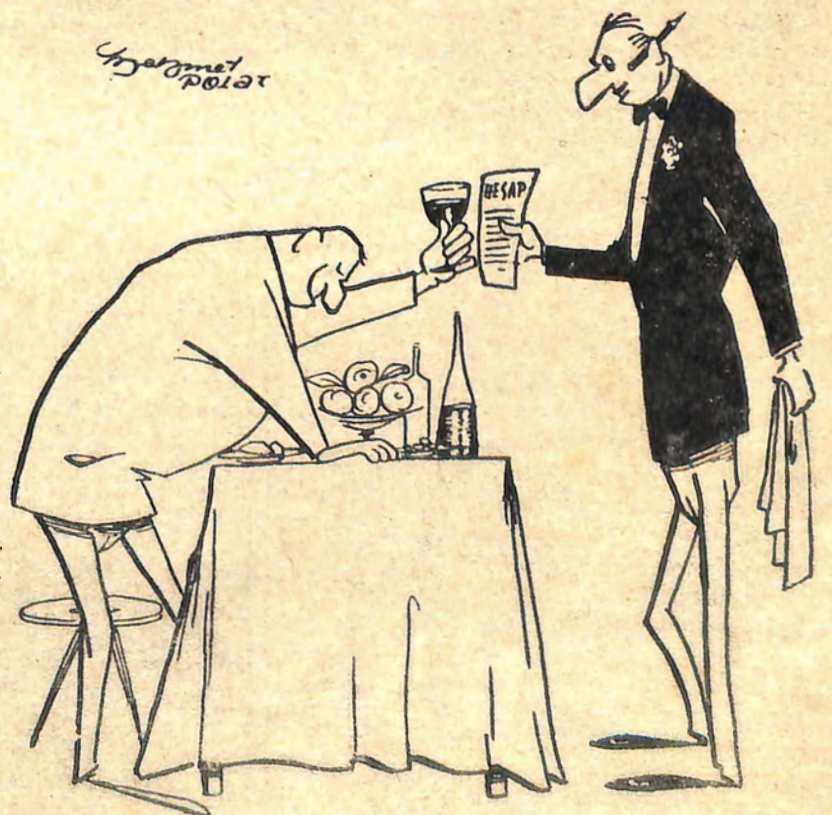
Dışardan getirdiğimiz ikinci şişeyi de bitirmiştik. Mikrofondan bir ses, birkaç numara okudu. Bunlar, dansları beğenilmediği için, jürinin ilk elediği çiftlerin numaralarıydı. İtirazlar yükseldi. Bir çift dışarı çıkmak istemedi. Garsonlar kollarına yapışıp dışarı çıkarırlarken erkek:

— Hakkımı yediniz, krallık benim hakkımdı... diye barbar bağırıyordu.

Cazla dans yeniden başladı. Bizim iki şişe bitti, üçüncüye başladık.

Salataya tuz dökmek istiyor, ama tuzluktan tuz çıkmıyor. Bir eli, düşmemek için sandalyenin tutamağında, öbür eliyle boyuna tuzluğuna silkeliyor.

— Siyasi vaziyet biraz karışık-

Şerefe...

— Peki, nasıl yaptınız beyim?

— Biz, sizin gibi ortada suç delili bırakmadık. Boş rakı şişe lerini denize fırlattık. Kavun, karpuzu yedik, kabuklarını deni ze attık. Konserve kutularını deni ze attık. Nah, deniz burnunu zun dibinde. Siz de artıkları deni ze atsaydınız ya... Bakın her kes öyle yapıyor. Anlaşılan den iz kenarında bir gazinoya siz ilk defa geliyorsunuz. Sahildeki çöplük kokusunu da mı burnunuz duymadı? Bu koku nereden ge liyor?... Bizim hanım:

— Şimdi öğrendim, dedi, ben bunun acısını onlardan çıkarı rım. Eğer her hafta konu komşu yu toplayıp buraya gelmezsem.

Demeğe kalmadı, pistin üstün dekiler bir alabora oldu. Cümle âlem birbirine girdi. Çalgıcıların çalgıları, davulun tokmağı, kadın iskarpinleri, çantalar havada uçu yor. Kimisi:

— Yandım anam!.. diye feryadı basmış. Kimisi:

— Yuuu heeey!.. diye bağı rıyor. Masaları deviren, sandalyeyi kapıp birbirinin üstüne yürüyen, Bir karambol ki, hiç sormayın. Hepsi saç saça, baş başa gelmiş.

Kızların, oğlağların bacakları havaya dikilmiş, etekler uçuşuyor, kızlar havada savruluyor.

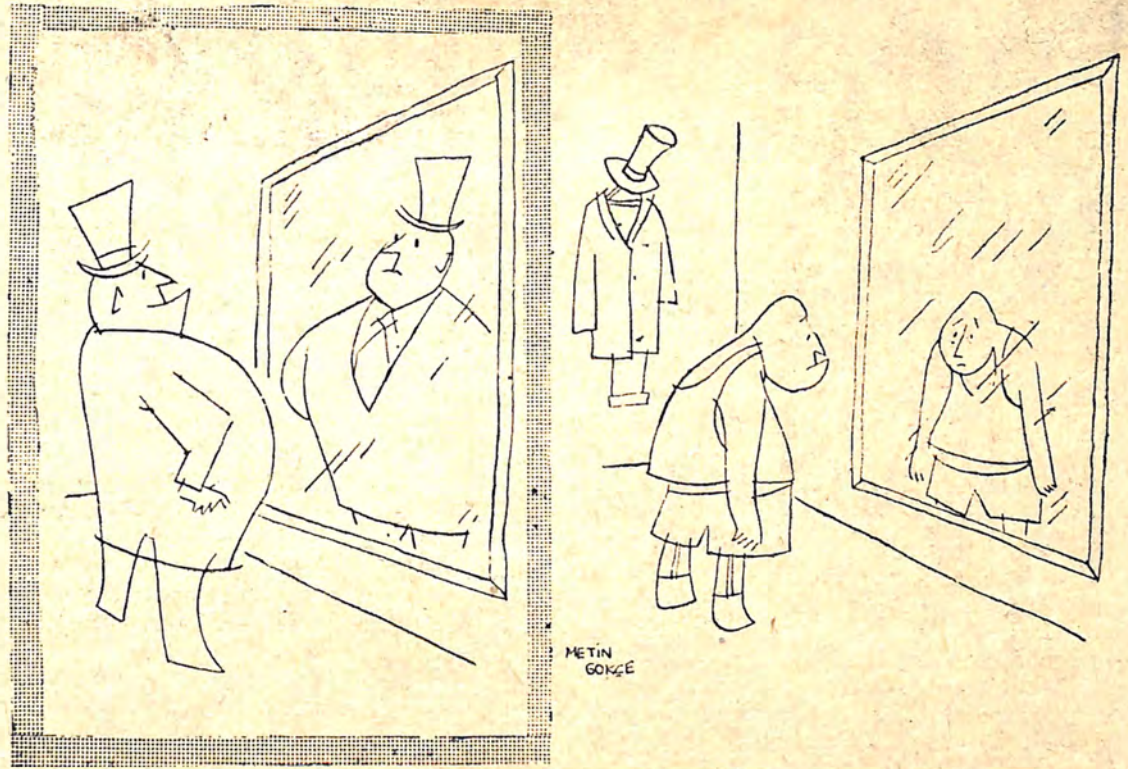
— Yahu, aman koşun, çocuk ları kurtaralım. Kızla oğlanı par çalamasınlar. Bizim hanım:

— Kocacığım, ne telâş ediyor sun? Adam öldürmüyorlar ya, dans ediyorlar. Şimdiki danslar işte böyleymiş. Dans ederken eder ken, birden tozutup birbirlerine saldırırlarmış... diyor.

Hadi bizim hanım neyse. ya Sudi Bey? Herifin kılı kıpırda mıyor:

— Bi şiiicik olmaz onlara.. diyor.

Ankara'da da dans müsabaka sına girerlermiş. Hep iki kardeş birinci olur da kral, kraliçe seçi lirlermiş. Sonra ötekiler çekemez, böyle birbirlerine girerlermiş.

YAZISIZ

Bizim hanımın büyük halasının küçük kızı:

— Merak etmeyin amcası, on lar alışktır, diyor.

Yahu, merakı kaldı mı. bir krallık uğruna kızla oğlan can ve recek.

— Polisi!.. diye feryadı bas tım.

Bir de baktım, iki polis de a raya girmiş. Birinin şapkası ha vada uçuyor, birinin pabucu fır lamiş, onlar da dansa katılmış lar. Neyse birader, ortalık yatış ır gibi oldu. Kızla oğlan yanı mıza geldiler ama oğlanın üs tünü başını parçalayıp Tarzan'a çevirmişler. Kızı sorarsan, za valcılık bir kombinezonun üçte biriyle kalmış. Ahaliyi dersin, kimisi:

— Yaşasın Kral, yaşasın kra liçe!.. diye bağı rır. Kimisi de:

— Kahrolsun kral, gebersin

kraliçe... Hakkımız yendi... diye feryadı basar

Bir kıyam, bir ihtilâl... Orta lık Bağdat Sarayına döndü birader. Meğersem, burdaki erkek le rin hepsi kral. kadınların hepsi de kraliçe olmak isterlermiş. Sû di Bey'le haremine gelince. kral lık kraliçelik kendi ailelerinde kaldı diye gayetle memnunlar. Gazinonun ahalişi üstümüze yü rüyor.

— Aman kaçalım, kral akra bası diyerekten, bizi de parçalı yacaklar. Benim üstümü başımı parçalarlarsa böyle Tarzan gibi de soyunamam. Fıtık bağı var, ka sık bağı var.

Biz de otomobile bindik. canı mızı vapura attık. Son vapur. Meğersem asıl tehlike vapurday mış. O dans müsabakasına giren lerin cümlesi de bizim gibi İs tanbul'un kenar köşesinden gel-

memişler mi? Hep vapura dol muşlar. Hep bir ağızdan, tempoy la:

— Kahrolsun, kah-rol-sun! diye bağı rmağa başladılar.

Derken ordan biri bizi görüp de:

— Kral ailesini yakaladık! di ye ihbarda bulunmaz mı?

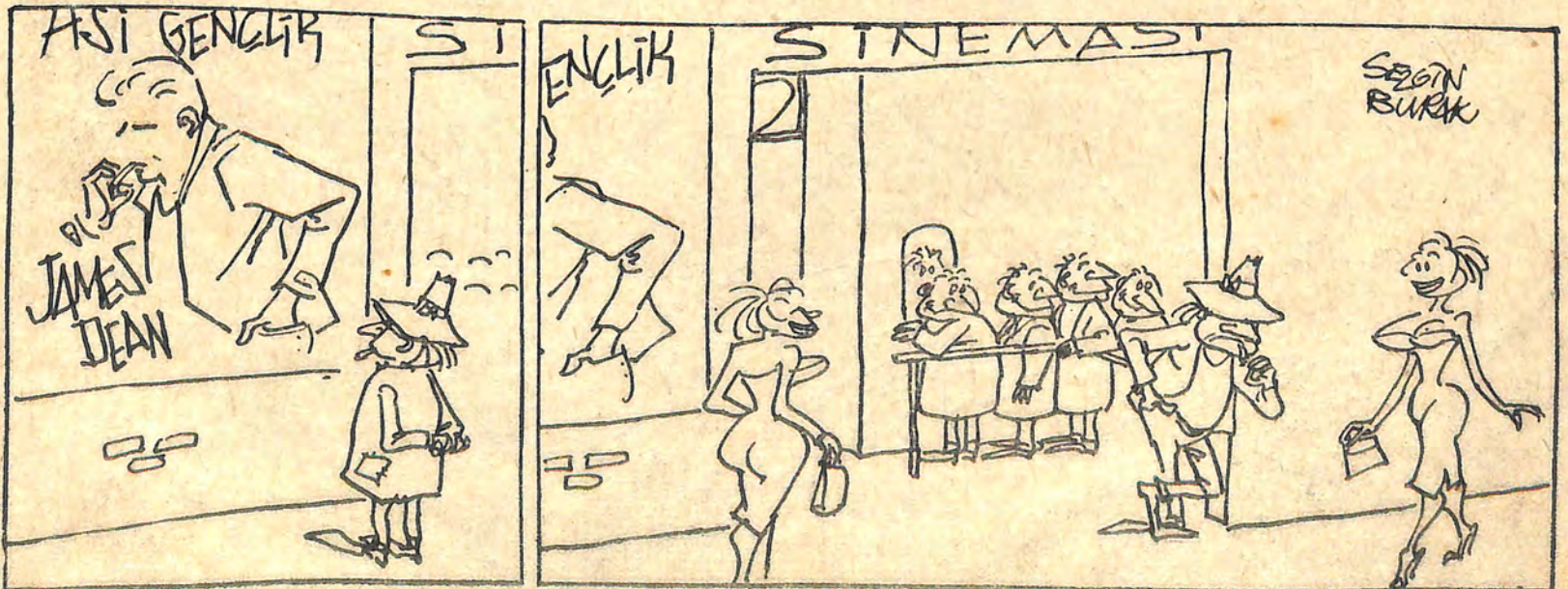
Bir babayiğit çıktı:

— Biz bu memlekette kral ya şatmayız! diye bağı rdı. Sonra yolculara:

— Yaşatır mıyız? diye sordu. Hep birden:

— Yaşatmayız. Biz bu memle kette kral yaşatmayız!.. diye bağı rarak üstümüze saldırılar. Bir kız, papucunu çıkarmış ha bire kafama indiriyor. Ben ken dimi kaybetmişim birader. Bir de gözümü açtım ki, her yerim yor. Hâl-i keyfiyet işte böyle bi rader.

ZÜLKÜF BEY:

SACİT Kirpican, son derece utangaç bir delikanlıydı. Yaşı epey ilerlediği halde, bu yüzden evlenememişti. Mis sokağında yeni açılan «Saadet Yuvası Türk Anonim Ortaklığı»nın gazetelerdeki ilânını görür görmez, hemen oraya koştu. Ateş hanımın merdivenlerini hızlı hızlı çıktı. İkinci kata geldi. Kalbi heyecanla çarpıyordu. Koridorun en dibindeki odanın kapısında asılı tabelâyı okuduktan sonra, kapıyı usulca tıkırdattı, sonra araladı.

Köşedeki tahta masada, zayıf, orta boylu, yaşı geçkince bir zat oturuyordu. Kapının aralandığını farkedince yerinden fırladı. Ziyaretçiye doğru seğırtti:

— Buyurunuz beyefendi. Buyursunlar efendim, dedi.

Öteki, son derece mahcup, önüne bakarak:

— Şey... dedi. «Saadet Yuvası»nın müdürünü arıyorum

— Müdür ben'im beyefendi.

— Efendim ben, gazetede ki ilânınızı...

— Tamam beyefendi, tamam... Şöyle buyurun...

— Teşekkür ederim.

— Efendim biz, sayın halkımızın, evlenme hususunda ne türlü zorluklarla karşılaştığını bildiğimiz için, bu müesseseyi kurduk. Gayemiz de, yurttaşları bir yuva sahibi, çocuk sahibi etmek, böylelikle onlara, hakları olan saadeti sağlamaktır. Çünkü simdiki zamanda bir takım gençler çeşitli sebepler yüzünden bir türlü evlenemiyorlar. Kimi sıkılgan oluyor, kimi aradığını bulamıyor, kimi de muhitine uyamıyor. Bu yüzden hem genç kızlarımız, hem de delikanlılarımız, istedikleri yuvayı bir türlü kuramıyorlar. Tabii bedbaht oluyorlar.

— Çok doğru efendim.

— Bu hususları göz önüne alan müessesemiz, gençleri evlendirmeye bakımından geniş imkânlarla sahiptir. Müessesemizin faaliyete geçtiği evlül başından beri, evlenmek için müracaat edenlerin sayısı yüzleri açıyor. Bu kısacık zaman içinde de, altmıştan fazla çifti mesut etmiş bulunuyoruz. Galiba siz de evlenmek arzusundasınız?..

— Evet.. Evet ama, bilmem ki... Mesut olabilecek miyim acaba?..

— Efendim, belki ilânlarımızda gördünüz. Bizim temin ettiğimiz evlenmeler bir sene garantilidir. Zaten size noterden garanti senedi vereceğiz.

— Peki, nasıl garanti ediyorsunuz?..

— Evlendirdiğimiz çiftlerin durumunu bir yıl yakından takip ediyoruz. Her ay bir memurumuz, evlileri teker teker ziyaret ediyor. Durumlarını inceliyor. Holinden hoşnut olanlardan, 250 lira saadet primi alıyoruz. Son derece mesut olanlardan 500 lira alıyoruz. Eğer bayan hamile kaldıysa,

ADNAN VELİ

sa, yuvanın temeli sağlamlaştığı için 1000 lira saadet primi tahsil ediyoruz. Bunların aksi de olabilir. Meselâ kadınla erkek, evliliklerinin ilk yılında kavgaya başlarsa, müessesemiz, komşuların şahadeti üzerine 100 lira dirilti tazminatı ödüyor. Eğer kavga sonunda evliler karakola düşerlerse, tazminat 200 lira oluyor. Mahkemeye düşerlerse 300 lira oluyor. Birbirlerini döverlerse 500 lira oluyor. Biri ötekini öldürürse, ölenin cenaze masrafları müessesemize ait olduktan başka, öldürene 1000 lira tazminat ödüyoruz. Ayrıca hapishanede de en konforlu ve denize nâzır koşturda yatmasını temin ediyoruz. Ama, bizim evlendirdiğimiz çiftler içinde mesut olmayan yok. Yeter ki, herkes eşini seçme hususunda bizim tavsiyelerimize iyice riayet etsin.

— Peki müdür bey... Sizin müessesenizde, evlenmek isteyen bayanların listesi var mı?..

— Olmaz olur mu efendim?... Her birinin ayrı ayrı dosyası var. Tabii bu işlerin gizliliğine riayet etmek ilk borcumuz. Siz nasıl tiplerden hoşlanırsınız?.. Çünkü bizim elimizde çeşit çeşit bayanlar var.

Adam, cekmeceyi çekip, kalınca bir defter çıkardı. Sahifeleri teker teker açıp, namzetler hakkında bilgi vermeye başladı:

— Efendim, meselâ bizim eli-

mizde, 7 numaralı Melâhat hanım adında bir bayan var. Alaturka musikiden hoşlanır, dikiş diker, nakış işler, yemek bilir, sinemayı sever. Etten nefret eder, giyme kuşama düşkün değildir. Tipi de, uzun boylu, esmer, kara gözlü, sarı saçlıdır. Bir dakika müsaade... Şuraya (hamiş) demişiz. Parantez içinde bize yazdırmış: (Saçlarım sarıdır ama, katıyen oksijen sarısı değildir) demiş. Sonra efendim, bu bayanın cilvesi gayet iyidir. Tatlı dilli, neşeli bir bayandır. Meziyetlerini sayarken, kusurlarını da helirtmek vazifemizdir. Bu kızcağız, genç kız olduğu halde, göğüsleri epey düşüktür. 8 numaralı namzedi geçen çarşamba evlendirdik. 9 numaralı Yasemin hanım da son derece iyi bir hanımdır. Bu da uzun boylu, etine dolgun, penbe beyaz bir aile kızıdır. Danstan hoşlanır. Alaturka musikiden hoşlanmaz. Ağzı kokmaz.

Beyefendi, bunları teker teker okumaktansa siz hoşlandığınız tipi bana söyleyin. Ben hemen size en munasibini bulurum.

— Be mi?... Ben, şişman, güzel, kumral bir kızla... Dul da olabilir...

— Eğer dul isterseniz elimizde harikulâde dullar var. Meselâ talihsizliği yüzünden onbir kocadan boşanmış, Şayeste hanım diye bir

bayan var. Görseniz bir içim su... Hayat tecrübesi de müthiş.

— Niye o kadar çok evlenmiş?..

— Erkeklerin hayırsızlığı.. Herkes sizin gibi beyefendi olmaz ki...

— Doğru...

— İsterseniz size, Fatih Nişancasında, Rock'n Roll kraliçesi seçilen Müzeyyen'i vereyim. Bu Müzeyyen'de bir kalça var beyefendi, üstünde yufka açabilirsiniz. Vallahi görür görmez dudağınız uçuklar. Bence, sizin için en munasibi bu... Yalnız, o da çocuk doğurmaya taratır değil...

— Vallahi, bilmem ki ne desem?... Ben biraz, mücadeleci kadınlardan hoşlanırım da...

— Mademki öyle, Müzeyyen'i yapalım size.

— Başka kimler var?...

— Mücadeleci... Mücadeleci... Haaa, bir mücadeleci daha aklıma geldi. Lâkin onun talibi var.

— Kimmiş o?...

— Bu mücadeleci hanımın adı Lebibe'dir. Daha doğrusu ona Taşkasapta Çarşafçı Lebibe derler. Ama ben onu size pek tavsiye etmem. Sarhoş, yırtık, rezaletten son derece hoşlanır bir kadın. Evlendiği erkeklerin hepsini, eşek sudan gelinceye kadar dövmüş. Vallahi anlamıyorum, bir çok erkekler böylelerinden hazzediyorlar. Lebibeyi size tavsiye etmem.

— Neden?...

— İki sebep var. Birincisi, rahat edemezsiniz. Çünkü, bir kavgaya başladı mı, susturmak mümkün olmaz. İkinci sebep de şu: Lebibe'nin talibi var.

— Kim talibi?...

— Bizim Demokrat Partinin Bucak Başkanı Hayati Bey onu almak istiyor.

— Nasıl geçinecek onunla?..

— Ben de merak ettim de geçende sordum. Meğer hatunu, 1961 seçimlerinde, Halk Partisine karşı kullanacakmış.

— O halde bana kimi tavsiye ediyorsunuz?...

— Bence size en uygunu Fatihli Müzeyyen... Eğer kendisini çocuk doğurmaya razı edersek. Müzeyyenden yaşmayın.

Sacit Kirpican biraz düşündükten sonra:

— Kendisini görebilir miyim acaba?... dedi.

— Tabii görebilirsiniz Ama görmeniz için, muameleye başlamamız lâzım. Muamele masraflarına mahsuben 100 lira rica edeceğim.

Maanın üstünde duran makbuz defterine uzandı, Sacit de elini cebine soktu. Tereddüt içindeydi:

— Acaba mesut olabilecek miyim? dedi.

— Beyefendi, size garanti veriyorum. Benim âfıma itimat buyurun. Bendeniz 17 senelik muhabbet tellâlıyım. Kadından ben anlamazsam, kim anlar yani?...

Ve 100 lirayı cebine koyduktan sonra, makbuzu doldurmaya başladı.

Bir röntgenci yakalandı..

— Röntgenollik haaa...

EVVELKİ Harmandanberi

Yalçın Kaya

— Sen bana baksana Rüçhan! Bir daha yanımda yerli malları kötülemeye kalkarsan, arkadaşlığı bozarız.

— Bozalım!

— Demek...

Bej rengi pantolonunda kocaman bir leke gösterdi

— Bu ne lekesi biliyor musun?

— Ne lekesi?

— Çay...

Güldüm:

— Hıh!... Çayın yerlisi, yabancıyı farketmez. Hepsi de leke yapar.

— Bardağı söyleyecektim. Ağız kısmı bilezik gibi elimde kaldı.

Bozulmakla beraber renk vermedim. Yerli mali aşağı görenlere çok içerliyordum.

— İmalât hatası olabilir, dedim.

— Ben de onu diyorum. Yabancı mallarda imalât hatası olmuyor. Çünkü, kontrolden geçir-

meden piyasaya çıkarıyorlar. Bizimkiler bile kötü mal sürüyorlar.

Kan beynime sıçramıştı:

— Bir bardak için bütün mallarımızı kötüleyemezsin. İçlerinde iyisi yok mu?

— Yalnız bardak olsa can kurban! Kaşıklar nasıl, kaşıklar? Çay kaşıkları... Safi teneke... Ya şekerler? Evvelce bardağa iki kaşık şeker koydun mu, çay bal gibi olurdu. Şimdi bardağı ağzına kadar dolduruyorsun. Çaya bir parmaklık yer kalıyor, kalmıyor. Yine tatsız... Düşün bak: Şekerin bile hakkından gelemiyoruz. Nerde kaldı gerisi!...

— Sen öyle zannet.

— Mürekkebe ne buyurulur?

— Ezbere konuşma! Filân markayla falan markayı denedin mi?

— Onlar da yabancıların. Burada imal edilmesi, bizim için bir iftihar konusu olamaz.

— Lâf mı seninki?

— Ya seninki? Azizim şöyle bir düşünürsen çıldırmak işten değil. Doğru dürüst konserve açacağı bile yapamıyoruz.

— Yok, artık deve!

— Gel de gözlerinle gör!

Bir bakkala girdi. Kendisini takip ettim. Çırak koştu:

— Buyurunuz!

— Sizde konserve açacağı var mı?

— Var beyim! Hangisinden istiyorsunuz?

— Şöyle döne döne açanlardan...

Çırak, Rüçhanın istediği açacağı çıkardı. On beş santim uzunluğunda kara kuru bir şey... Arkadaşım:

— Yerli mi, Avrupa mı? diye sordu.

— Avrupa beyim! Markasını görmüyor musunuz? Sonra şu

güzelliğe bakın. Bizimkiler böyle mal yapabilirler mi?

— Niçin yapamamışlar? diye gürledim.

Sesimin tonundan ürkip sustu. Rüçhan sordu:

— Kaça?

— Dört buçuk lira beyim.

Rüçhan bana döndü:

— Ne kompostosu alayım?

— Şeftali.

Çırağa:

— Bize bir Ayşekadın fasulyesi ver! dedi.

Atıldım:

— Yanlış söyledin. Şeftali kompostosu diyecektin.

— Sen karışma.

İnanmadım da, radyo gazetesi okumasın diye kutuya baktım. Doğruydum. Etiketle Ayşekadın fasulyesi yazıyordu. Parayı ödeyince dükkândan çıktık.

Rüçhan, Gülhane parkı yakınlarında:

— Parka girelim istersen! dedi. Eğleniriz.

— Kalabalıktan hazzetmiyorum, dedim.

— Tenhada otururuz.

İtiraz etmedim. İnsansız bir yerde oturduk. Rüçhan, konserve açacağı ile kutuyu delmek istedi. Önce delip sonra açacakmış. Nedenise delemeydi. Avuç kadar bir taşı açacağın tepesine indirince kutu delinmiş oldu. Sapını oynata oynata, açacağı kutunun etrafında çevirmek istedi. Olmadı. Açacak, patinaja tutulmuş kamyon gibi, olduğu yerde sayıp boşa kilometre dolduruyordu.

— Meret şeyin Avrupasında da iş yok! dedim.

— Kim dedi Avrupa diye? Yerli.

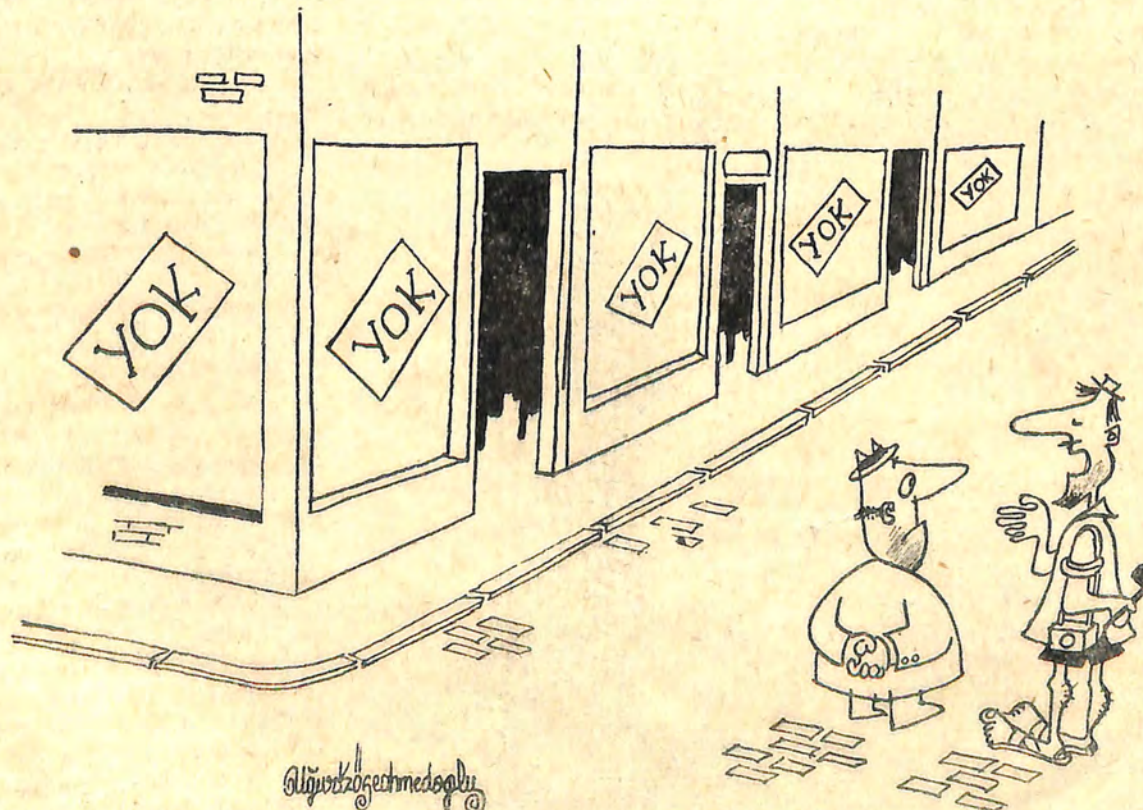
— Çırak yalan mı söyledi?

— Maalesef söyledi. Çünkü o da yerli.

— Açacağın yerli olduğunu neyle ispat edersin?

— Açmayışından belli değil mi?

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

— Bu dükkânın sahibi kaçakçı bir adam galiba...

— Nasıl, Ada'dan faydalıyor musunuz bari?

— Çorok... Oğlan Fransızcasını ilerletti, kız İngilizcesini... Ben de oldukça Yahudice öğrendim!...

— Başka?

İç taraflarında bir «T. M.» buldu. Sesimi çıkarmadım. Rüçhan, kutuyu çakıyla açtı.

— Gördün mü? dedim. Şeftali kompostosu çıkmadı.

Mahecup mahecup:

— Hayret! dedi. Ayşekadından hep şeftali çıkardı. İlk defadır ki aksıyor.

Kutuda gül reğeli vardı.

Buna rağmen niyetimi bozmadım. Yerli mala lâf söyleyenin karşısına dikilip saatlerce konuşuyordum. Ama tanıyayım, ama tanımayayım. Bu arada az da sopa yemedim. Yerli maldan canı yananlar ne kadar da çokmuş. Hırslarını benden alıverdiler.

Yangın dolayısıyla bizim semtin elektrikleri kesilmişti. Aydınlanmak için küçük bir gaz lâmbası aldım. İdare denilenden az kabaca... Şişesinin tam arkasında, paslı tenekeden yuvarlak bir ayna var. Ben bu paslı aynayı bizim basına benzetmek küstahlığında bulunacağım.

Lâmbaya gaz koyduktan sonra, sıra yakmaya geldi. Fitol içeride. Biraz çıkarayım. Yuvarlağı gevirdim; çıkmadı. Birkaç defa daha çevirdim; A'ah çıkmıyor!...

Hanım:

— Çevir babam, çevir! dedi. Bak çıkarsa...

— Niçin? dedim.

— Yerli olduğu için! dedi.

— Böyle konuşma. Kalbini kırarım.

— Yerli kocalardan başka şey beklenemez.

Lâmbayla bir hayli güreştim. Sevgili karım:

— Yarım saat daha oynayamaz mısın? dedi. Şafak sökmek üzere.

Uykusuz gecenin sabahı lâmbayı aldığım dükkâna gidip fabrikasını sordum. Faturadan adresini buldular. İstanbuldaymış.

Düüüüt İstanbul!...

Fabrikanın kâpıcısı:

— Kimsiniz? dedi.

— Müstehlik! dedim.

Telefona eğilip saygıyla:

— Müzelikmiş efendim! dedi.

Fakat, âmirinden papara yemiş olmalı ki:

— Kim isen doğru dürüst söyle! diye kaş çattı.

— Alıcı! dedim.

Döndü telefona:

— Halıcıymış! dedi.

Biraz dinledikten sonra da:

— Sen Gavsi bey misin? dedi.

— Değilim. Ben halıcı da değilim.

— Ya nesin?

— Alıcı!... Sen alıcı diye bir şey duymadın mı?

— Askerde duydum. Sen telsiz misin?

Anlatasıyadek göbeğim çatladı. Müdüre çıkarıldığım zaman her bir yerimden ter damlıyordu. Lâmbayı masaya bırakıp:

— Böyle malları piyasaya sürmeye utanmıyor musunuz? dedim.

Hiç umur etmedi:

— Orası beni ilgilendirmez!

— Kimi ilgilendirir ya?

— Patronu.

— Beni patrona götürün.

Götürdüler. Fok balığıyla karşılaştım sandım. Toparlanınca:

— Bu ne biçim lâmba? dedim.

— Gördüğün biçim! dedi.

Yaprak sigarasının dumanı ciğerlerime bayram yaptırdı.

— Mallarımız için kötü propagandaya sebep oluyorsunuz, dedim. Buna hakkınız yok. Müdüre söyledim. Lâkay! bir tavırla, orası beni ilgilendirmez, dedi.

— Seni de ilgilendirmez. T nıştığımıza memnun oldum. Defol!...

İslanmış merkep gibi kös kös yürüdüm. Arkamdan bağırды

— Sen ne diyorsun be? Biz satmaya yetişemiyoruz. Hangi köye gidersen git, bunsuz ev bulamazsın. İyi günler beyim. Defool!...

★

Köylü vatandaşların, bu temelinin sevdiğiminin lâmbasını nasıl kullandıklarını bayağı merak etmişim. Bursaya dönünce, ilk işim Sarımsaklıköye koşmak oldu. Muhtar Cemil, tanıdık olur. Onu buldum ve:

— Yahu, dedim, siz bu lâmbaları kullanabiliyor musunuz?

— Evet! dedi.

— Ben kulanamadım da...

— Kullanamazsın.

— Elim mi yakışmıyor, ne?

Kıs kıs güldü:

— Herhâl.

— Şu fitili nasıl sokup çıkardığınızı gösterece.

— Akşama...

Akşamleyin muhtarın evine gittik. Birazdan o geldi, bu geldi; on, onbeş kişi olduk. Camı kırık bir lüks, odayı elektrik kadar aydınlatıyordu. Muhtara:

— Sizin lüksünüz var ya... dedim.

— Ötekinin işi başka! dedi.

Gömme dolabı açıp içinden bir büküvit tenekesi çıkardı. Tenekenin kapağı açılınca, o namussuz lâmba göründü. Muhtar onu itinayla aldı ve ortadaki masanın üzerine yine itinayla koydu.

— Haydi sökülün bakalım beşlikleri!

Lâmbayı kumar âleti olarak kullanıyorlarmış meğer. Sıra kim deyse, yuvarlağı bir saat müddetle çeviriyor. Bu zaman zarfında fitili aşağı veya yukarı bir kere oynattın mı, paralar senin

Muhtar:

— Simdiye kadar bir kişi kazandı, dedi. O da evvelki harman.

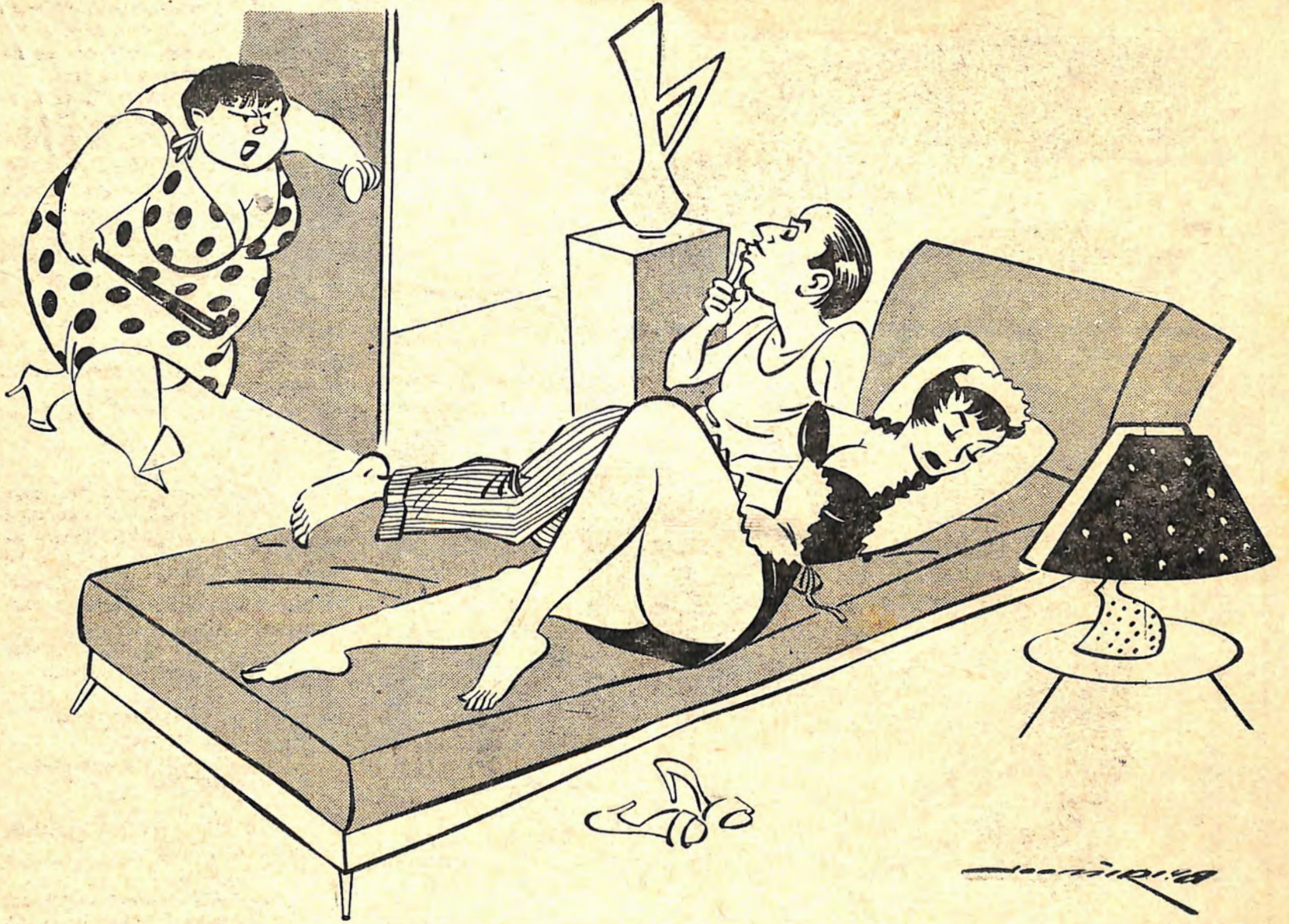
Yalçın KAYA

✱

HARABELER

Harpten sonra idi. Amerikalı turistler dünyayı dolaşmağa başlamışlardı bile. Bu arada bir Amerikalı Kahire'ye eski Mısır harabelerini görmeğe giden bir arkadaşını caydırmak maksadıyla:

— Boşver yahu Kahire'deki eski harabelere... dedi. Gel Paris'e gidelim de yeni harabeleri gör daha iyil.

— Şişşt... Gürültü etme, uyuyor!

FIRSATTAN BİLİSTİFADE

Annesi evlenmek istediğini bildiren oğluna yazdığı mektupta şöyle diyordu:

«Sevgili oğlum,

Bize verdiğin müjdeye baban da, ben de çok sevindik. Zira ne zamandır senden böyle bir haber bekliyorduk. Hiçbir erkek kadınsız yaşayamaz evlâdım! İyi bir kadın, bir erkeğin hayatını cennete çevirir, ona saadet ve sevgi dolu günler geçirir...»

Ve mektup bu minval üzere devam edip sona eriyordu. Yalnız en sonunda şöyle bir haşıye vardı:

H. Yavrucuğum annen pul almağa gitti.. Ben de sana şu satırları yazıyorum. Sakın enayilik edip evleneyim deme... Gözlerinden öperim.

Baban»

#

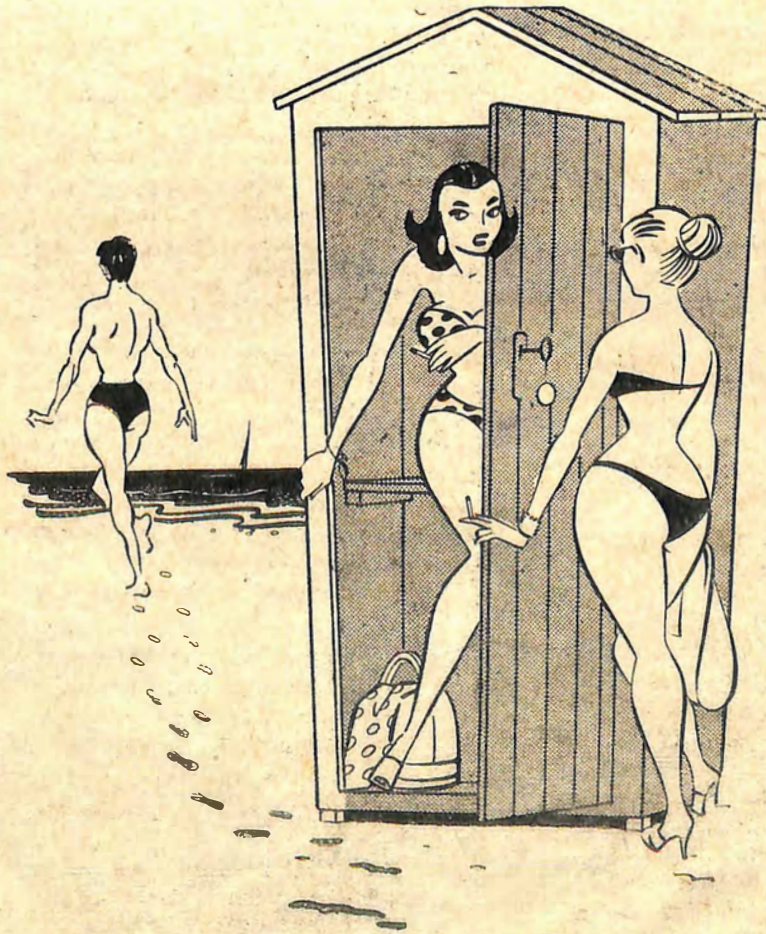
ASAYİŞ

Hâkim şahide sordu:

— Demek bu iki adam sandalyeleri yakalamış birbirlerine saldıyorlardı... Peki niçin aralarına girip kavgayı yatıştırmağa teşebbüs etmediniz?

Şahit güldü:

— Başka sandalye yoktu ki Hâkim Bey.

— Çok özel gay, kabineme girmişti, gık der domes çıktı!...

YENİ ARTİST!

Genç ve kabiliyetli bir yıldız ve ilk defa bir macera filmi ile lânse ediliyordu. Film çok hareketli ve yorucu idi. Bir sahnesinde genç artist yüksek bir yamağtan kendini kaldırıp nehre atacaktı. Fakat oraları dolaştıktan sonra genç adam rejisörün yanına geldi ve:

— İstedığınız sahneyi çevirme imkân yok dedi, o tepeden aşağı nasıl atlarım suyun derinliği ancak bir karış?

Rejisör güldü:

— İyi ya işte. Bizim sizin boğulmanızı mı istediğimizi sanıyorsunuz?

#

VENEDİK

Karı koca İtalya seyahatinden henüz dönmüşlerdi. En çok nereyi beğendiklerini soran misafirlerine kadın:

— Ben, dedi İtalya'nın her tarafını beğendim. Bütün şehirleri birbirinden güzel. Fakat kocam en çok Venedik'i sevdi.

Misafir güldü:

— Tabii, dedi. Gondollar, sere-nadlar, kanallar çok romantik.

Kadın dudak büktü:

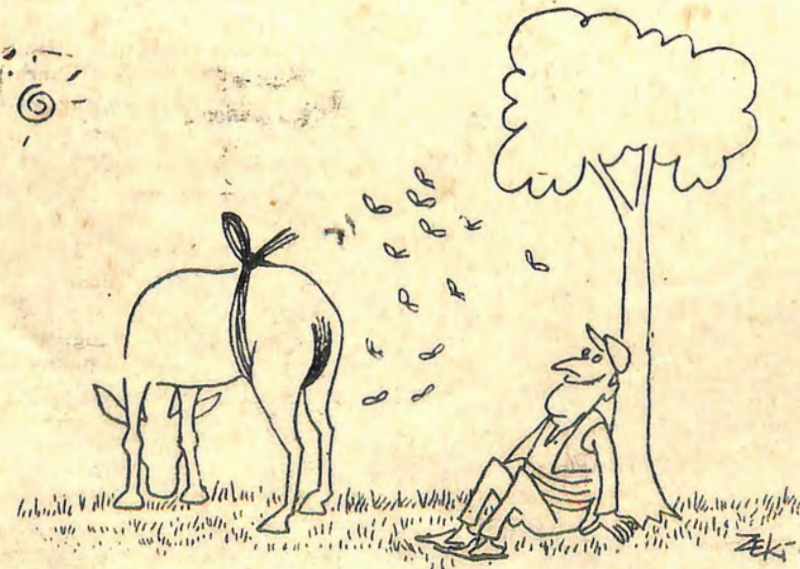
— Yok canım onun için değil... Otelde oturup bütün gün pence-raden balık tutuyordu ra...

★ Yazan : AZİZ NESİN ★

YAZISIZ

YAZISIZ

O KIZIN yüzünden okuldan kaçmağa başlamıştım. Kıza tutulmamla şairleşmem de bir oldu. Kızın ardından gitmediğim, evlerinin yöresinde fır fır dönmeliğim, penceresinin karşısında volta atmadığım zamanlar, elimde kâğıt, kalem, ha babam şiir yazıyorum. Şiir yazıyorum da ne yazıyorum? Düpe düz konuşacağım, kıza sözüm ona anlatmak istediğim sözleri. İkişer - üçer kelime yan yana, sonra onları alt alta yazıyorum, oluyor şiir.

Bugün yine
Pencereye çıkmadınız.
Ah!...

Beyhude dolaştım sokakları
Beni vapurda gördünüz de
Bir kere bile bakmadınız.
Aşkolsun size sevgilim...
Kalbim...
Ruhum...
Ah hain!...

Falan fıstık.

Her gün bir - iki defter şiir dolduruyorum. Üstüm, başım, ceplerim, çantam hep şiirle dolu olduğundan, evin içine, oraya buraya benden şiirler dökülüyor. Evdekiler de benimle alay ediyorlar. Tam yemekteyiz, değil mi, evdekilerden biri gayet ciddi genden düşen şiirlerden birini okuyor. Ben kıpkırmızı oluyorum. Onlar basıyor kahkahayı. Hele misafir gelince...

— Efendim, bir şiir yazdım. Bakalım, nasıl bulacaksınız? Benden düşen şiirlerden birini okuyorlar:

Ey kalbsiz!
Ey ruhsuz!...
Ey...

Önce, benim şiirimi ciddi ciddi okuyup, sonra basıyorlar kahkahayı.

Tam iki yıl kızın arkasından gittim de, bir tek söz söyleyemedim. En sonunda yazdığım şiirlerden birini penbe bir zarfa koyup, vapurdan çıkarken eline sıkıştırdım. Mektubu vermemle fır layıp kaçmam bir oldu. Kız, iskeleye çıktı. Ben vapurun içinde fır fır dolandım. Ertesi gün kıza buluştuk. Boğaziçinde sonbahar akşamı. Gök, dökülen kuru yaprak renginde. Biz, yan yana, deniz kıyısında aşağı yukarı dolaşıp duruyoruz. Benim ağzımdan tek kelime çıkmıyor. Bre Tanrının kulu, konuşsana... Dilsiz olmuşum. Bir teneke ağzına kadar dolu olursa, ters çevirince, tenekenin deliğinden hiçbir şey akamaz. Bn işte öyle dopdoluyum.

İçim dolu. Hangi birini anlatacayım? Ağzımdan bir kelime çıkmıyor.

Gezdik, gezdik, gezdik, en sonunda kızın ayakları yorulmuş olmalı:

— Şurda biraz oturalım mı? dedi.

Bende yine ses yok. Deniz kıyısında bir kayanın üstüne oturduk. Ayaklarımızın altında sular şıpır şıpır sesler çıkarıyor. Tepemizden martılar uçuşuyor. Püf püf ılık rüzgâr yüzümüzü okşuyor. Biz de öylecene oturuyoruz. Saatler geçti. Kız:

— Karanlık bastı, eve gideceğim, dedi.

Kalktık, yürüdük. Tıs yok. Kız evine gitti. Ben geceleyin dolaştım. Gece yarısı eve dönüp şiirler yazdım. Artık kıza arkadaş olduk diye seviniyorum. Ama ondan sonra kız bir daha gelmedi. Ne yaptım da bu kız bana darıldı? Ben ona hiç bir şey yapmadım. Ağzımı açıp bir söz söylemedim. Peki, neye darıldı bu kız? Üstelik bir arkadaşına benim için «enayinin biri» demiş.

Deli olacağım. Hırsımdan boynuna şiirler dökürüyorum. Eski den bir defter doldururdum, şimdi günde beş defter dolusu şiir yazıyorum.

Ben bu kıza ne yaptım da darıldı? Ağzımı bile açmadım. Hani bir sev vapsam, bir söz söylesem de darılsa, eh alıyacağım.

Bir gece bizim eve bir misafir geldi: Şairmiş. Yaşlıca biri Yemekten sonra, benim oraya buraya düşürdüğüm şiirlerden birini okuyup güldüler, eğlendiler. Misafire de benim şair olduğumu söylediler. Şair, sağ eliyle enseme yapışıp beni bir-iki salladı,

— Yok canım, maşallah hiç bir şeyciği yok. Aslan gibi delikanlı. Böyle turp gibi şair olur mu? Delikanlıya iftira etmeyin, dedi.

Yaşlılarda, bir' genç gördüler mi, eski aşk maceralarını anlatmak merakı uyanır. Misafir de bir macerasını anlatmağa başladı:

— Şairlik zamanımız. O zamanlar şairliğin bir üniforması vardı. Saçlar uzun olacak, enseye dökülecek. Pantolon kısa, paçası daracak. İskarpin de uzun, burun sivri. Yakada papyon. Bir de bunun üzerine yüz soluk sarı, gözler süzük oldu mu, uzaktan gören, «iste bu şair» der. Şimdiki gibi böyle göbekli değilim. Zayıf, uzun bir delikanlıyım. Arada bir de mecmualarda şiirlerim çıktı-

YAZISIZ!

ğundan münevver genç hanımlar, adımı biliyorlar. Ben bir yerden geçerken, arkamdan birbirlerine adımı söyleyip fısıldaşıyorlar. Derken, ben bu şairliğin forsuy-la bir kızla arkadaş oldum. Fakat kız, yarabbi, bir melek... Ben artık kıza her Allahın günü say-falar dolusu şiirler yazıp gönderi-yorum. Kıza tutulduktan sonra bana bir ilham holluğu geldi. Ro-tatif makinesi gazete basar gibi, şiirler yazıyorum. Zaten benim soluktu, büsbütün soluklaştı. Bi-raz daha da alıktım. Gözlerim süzüktü, büsbütün süzüldü. Kir-piklerimi yapıştırdım, aradan kıza baygın baygın bakıyorum. Artık şairliğimden kimsenin şüphesi yok. Sevgiliyle başbaşa bir gün geçirmeğe karar verdik. Birbiri-mize içimizi dökeceğiz. O zama-na kadar, haftada, on günde bir, beş, on dakika kaçamak ancak birbirimizi görebiliyoruz. Eh, o zamanın en şairane yeri Ada... Bir sabah sevgiliyle vapura binip Heybeliada'ya gittik. Eşeklere bi-nip Adayı bir tur ettikten sonra, Şafak gazinosunda öğle yemeği-mizi yedik. O söylüyor, ben söy-lüyorum. O anlatıyor, ben anla-tıyorum. Manzara harikulâde, kız enfes... Niyetimiz, son vapurla mehtabı seyrederek dönmek. Be-nim aklıma bir kurnazlık geldi. Son vapuru kaçırıp, sevgiliyle geceyi Adada geçireceğim. Sonu-nu düşündüğüm yok. Ne olursa olsun. En sonu evleniriz. Benim de arayıp bulamadığım şey. Kol saa-timi, iki saat geri aldım. Gece oldu. Akşam yemeğini de orada yedik. Mehtap çıktı. Biz de ya-vaş yavaş iskeleye yürüdük. O zamana kadar eli elime değmedi ama, ne çıkar. Nasıl olsa geceyi meleğimle beraber geçireceğiz. İs-keleye geldik ki, son vapur gi-deli iki saat olmuş. Ben dizimi dövüp:

— Benim saatim geri kalmış, gördünüz mü? dedim.

Sevgilim pek de üzgün görün-müyor ama:

— Ben otelde kalmam... dedi.

Ruhumda, ne yapacağımızı bil-

meden aptal aptal dolaşırken, ya-nımıza bir Rum sokuldu:

— Misafir kalmak isterseniz, yerimiz var! dedi.

Hay Allah razı olsun. O zama-nın parasıyla Apostol'a 5 lira ver dim. Adam bizi kulübeye benzer, bahçe içinde bir evin bir odasına soktu. Bir küçük oda. Bir kar-yola var. Konuşmadan bir zaman durduk. Sonra sevgilim, titreyen bir sesle:

— Tabii, dedi, böyle bir fır-sattan istifadeye kalkışmıyacaksın-z.

Ben bozuldum, hiç sesimi çı-karmadım.

— Sizin gibi ince ruhlu bir şa-ire, âdi hareketleri hiç yakıştırma-mam... dedi.

Yine bende ses yok.

— Elinize geçen fırsattan fay-dalanarak bir genç kızın kalbini rencide edeceğinizi hiç ummuyo-rum.

Birden şövalyeliğim kabardı, şairlik damarım tuttu:

— Meleğim, neler de düşünü-yorsunuz, dedim. Şimdiye kadar sizi böyle kötü düşüncelere sevk edecek bir hareket gördünüz mü bende?

— Öyleyse, arkanızı dönm de soyunup yatayım.

Pencereye döndüm. O biraz sonra:

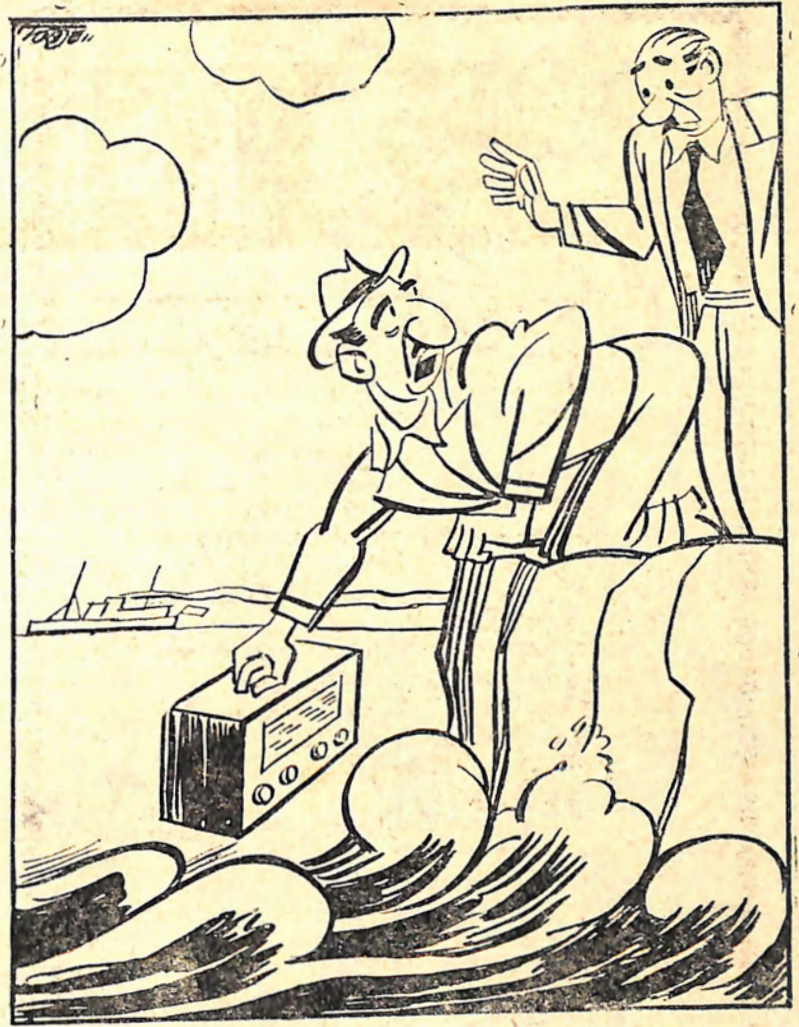
— Yattım, dedi.

Ben de elbiselerimle koltuğun içine kıvrıldım. Yaş 25... Bir tür-lü gözüme uyku girmez. Sağa dönüyorum, sola dönüyorum, bir türlü uyuyamıyorum. Meleğim, kıkır kıkır gülüp:

— Neden uyumuyorsunuz? di-ye soruyor.

— Hiç... Bilmem...

Ama o da uyumuyor. Boyuna sağa sola dönüyor. Hem uyumu-

— Bütün dalgaları alıyor dediler de...

yor, hem de gülerik ikide bir, bana soruyor:

— Neden uyumadınız?

— Bilmem... Yerimi yadırga-dım galiba.

Koltuğun içine büzülmüşüm. Üç karış ötemde bir melek yatı-yor. Uyunur mu? Sabaha kadar ikimizin de gözünü uyku tutma-dı. Sağa sola döne döne sabahı

ettik. Benim baygın şair gözle-rim kan çanağı olmuş. Traşım u-zamış. Koltuğun içinde kıvrıp-maktan boynum, bacağım tutul-muş; eğri büğrü yürüyorum. İlk vapurla İstanbul'a geldik. Köprü-de birbirimizden ayrıldık. O gün bugün meleğimi bir daha göre-medim. İçim cayır cayır yanı-yor. Bir gün arkadaşlardan biri sevgilimin adını söyledi. Tepem attı. Neredeyse arkadaşımı düel-loya çağıracağım.

— Nereden tanıyorsun? diye bağırdım.

— O... Biz her zaman Aposto-lun evinde kalırız, dedi.

— Apostol kim?

— Adada bir Rum.

Sevgilim benim için «Hayatım-da hiç bu kadar enayi herif gör-medim. Enayinin biri» demiş. Ne dersiniz, bir daha kız gelmedi.

Misafirimiz bunları anlattık-tan sonra, bir kere daha ensemi okkaladı:

— Bu delikanlıda hiç öyle e-nayi suratı yok!... dedi.

Oysa daha o gün sevgili-me: «enayinin biri» olduğumu isbat etmişim. Ama o günden sonra hiç böyle enayilik yapmadım.

✱

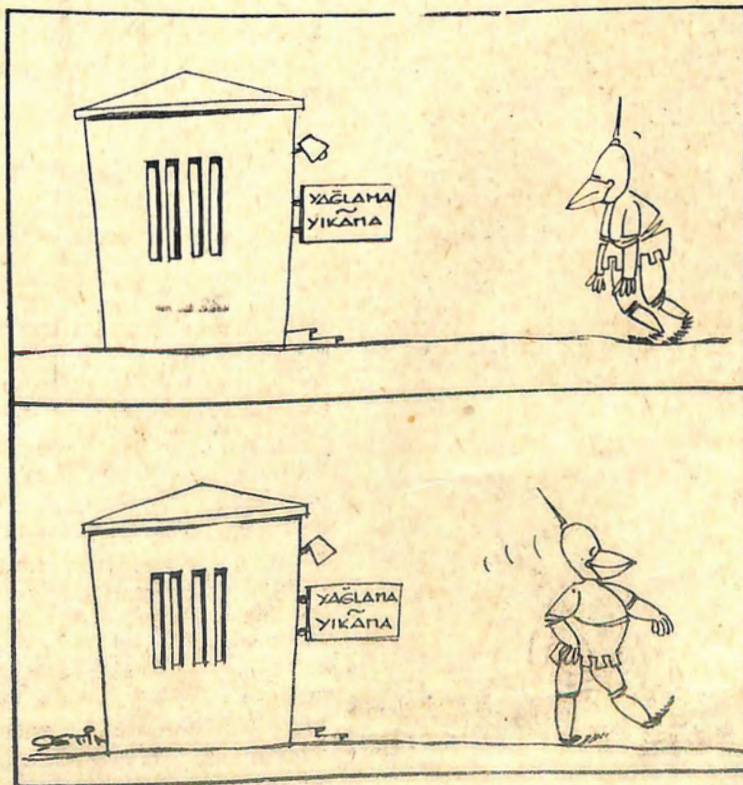
KEÇİ CAN DERDİNDE...

Telefon acı acı çaldı:

— Salamon metin ol, oğlun i-zak bir otomobil kazası geçirdi.

Salamon sordu:

— Otomobil takli mi. hususi mi idi?

YAZISIZ

kokteyl

UYUR GEZER

(Vak'a bir doktorun muayenehanesinde ge-
ger.)

— (Kapıdan giren ka-
ra sakallı, çıkık karınlı
bir efendiye) Buyursun-
lar Aziz Bey, inşallah
hasta filân değilsin ya...

— Vallahi henüz has-
ta olup olmadığımın e-
min değilim... İnşallah
bana sirayet etmemiştir.
Fakat çocukların hali fe-
na...

— Geçmiş olsun... Ne-
leri var?...

— Hani şehri «Uyur
gezer» denilen şu sair
filmenam hastalığı var
ya, ona uğradık azizim...
Bicare refikam sabahla-
ra kadar elinde mum ile
dolaşıyor.. Maazallah ba-
na da sirayet ederse...

— Korkma, bu geçici
hastalık değildir.

— Yok efendim... Na-
sıl olur?

— Size fen namına
söylüyorum... Katiyen
sarı değildir.

— İnat etmeyiniz dok-
torcuğum... Çünkü orta-
da vak'a var... Refikamı
bilirsiniz... Yirmi iki,
yirmi üç yaşlarında an-
cak vardır... Vücudu
gülbüzdür... Hiç bir has-
talığı yoktu...

— Tekrar ediyorum ki
olamaz, Mânafehi bana
bir kere vak'ayı hikâye
ediniz.

— Başüstüne... Efen-
dim haller malûm ya...
Geçinmek zor. Bizim alt
kattaki odayı genç bir
Mekteb-i Hukuk talebesi-
ne kiraladık... Hem üç
beş, kuruş getiriyor, hem
de bize ses oluyor. Me-
ğer bu çocukta uyur ge-
zer hastalığı varmış...

— Bunu nereden an-
ladınız?

— Bir gece gözümle

gördüm. Efendim bende.
niz tavan arasında ya-
tarım.

— Ne münasebet?

— Sağ olsun bizim ço-
cuk geceleri mütemadi-
yen ağlar. Ben de öyle
çocuk sesine dayana-
mam... Onu annesiyle
beraber bahçe üstündeki
odada bırakarak tavan
arasına çıktım.

— Pekâlâ, devam edi-
niz.

— Bir gece uykum
kaçtı. Kulağıma merdi-
venlerden bir ayak sesi
geldi Tavan arası ka-
pısından başımı çıkar-
dım. Beyazlı bir adam
ayaklarının ucuna basa-
rak bizimkinin odasına
doğru gidiyordu. Ne ya-
lan söyleyeyim, inmeye
cesaret edemedim. Fa-
kat «Kim o? Sen kim-
sin?» diye bağırdım. Be-
yazlı adam olduğu yer-

ASRİ HAYAT

Şu asırda hiç yaşar mı insan
Haftada bir veremezse «tedansan»!
Her bir koca yapmalıdır avanta
Karisına almak için lāvanta!
Şık beylerin cebi delik olmalı,
Servetleri bir metelik olmalı!
Babalari bulamazken yiyecek,
Almalıdır kızlarına giyecek!
Satılmalı evde bütün kap, kakak:
Küçük hanım vizon etol alacak!!
Tutmalıdır borca batıp kocası,
Karisına bir sinema locası!
Oturulmaz Fatih'teki odada,
Mutlak yazı geçirmeli Moda'da!
Asri hayat, asri hayat, diyerek,
Şık gezelim, kuru ekmek yiyerek!
Dalalım bir kör döğüşü gidişe,
Şeytan bile şaşa bu işe!

Kadın — Haydi aptal... Sen de kocam gibi övünüp durmal...

de durdu. Kapıdan lâm-
bayı uzattım. Ne göre-
yim: Bizim kiracı değil
mi? Tabii hemen aşağı
indim. «Ne istiyorsun
oğlum. Oralarda ne dola-
şıyorsun?» dedim. Hiç
cevap vermiyor, o gene
bakıyordu. Sair filme-
nam olanlar lâkırdı işit-
mezlermiş değil mi? Ne-
den sonra şaşkın şaşkın
bakındı. «Ben neredeyim?
Beni kim getirdi?» dedi.
«Allah Allah, seni
hamala yükleyip getire-
cek değilim ya. Kendi a-
yağımla geldin.» dedim.
O vakit elini başını vur-
du: «Sormayın efendi ba-
ba... Ben uyur gezerim...
Küçükten beri böyle...
Ama hiç kimseye zara-
rım yoktur.» dedi.

— Nasıl zararı yok
doktorcuğum. Bu vak'a-
dan iki hafta kadar son-
ra bir gece yarısı çocu-
ğun fena halde ağladığı-
nı işittim. Aşağı inerken
ne göreyim? Bir beyaz.
h...

— Tabii yine kiracı-
aız?

— Hayır, bu defa bi-
zim refika... Elinde bir
mumla en aşağı kattan
yukarı çıkıyordu. «Ne
var, bu ne hal?» dedim.
O da aptal aptal yüzüne
baktı. Elinden mum ye-
re düşüp söndü. Neden
sonra kendine getirebil-
dim. «Nereden geliyor.
dun?» diye sordum. «Se-

nin başın üzerine yemin
ederim ki nereden geldi-
ğimi bilmiyorum» dedi.
İşi anladım: O da sair
filmenam olmuş. Ertesi
gün refikamı uzun uzun
istintak ettim. «Geçen
gün kiracının bardağın-
dan su içtimdi, anlaşılan
hastalık bana da geçti»
dedi. Sonra ağlayıp söy-
lenmeğe, bana sataşma-
ğa başladı: «İşte sen se-
bep oldun. Genç yaşı-
m. da beni böyle hastalıkla-
ra düşürdün... Ne vardı
üç beş lira için bilmedi-
ğin adamları eve alacak»
yolunda bir takım şikâ-
yetler... Yüreğim parça
parça oldu. Kadıncağızın
hakkı var. Fakat ne ya-
parsın züğürtlük, aziz
doktorum. Nasıl hâlâ
hastalığının sirayetine i-
nanmıyorsunuz?

— (Gülerek) Ne mü-
nasebet... Her hastalık
gibi tabii onun da mikro-
bu var.

— Ya demin başka
türli söylüyordunuz ya?

— Ben bu cins sair
filmenamlar için söyle-
medim.

— Ah şu doktorlar, bir
dedikleri bir dediklerine
uymaz. Kuzum doktor
hastamı size getireyim
de şöyle bir muayene e-
din olmaz mı?..

— Olur... Ama bir ge-
ce yanımda kalması lâ-
zım: Onu gezerken mua-
yene etmeliyim!

Ellerin boşalır!

Genç bir kadın ve yakışıklı bir çiftçi beraber yürüyorlardı. Delikanlının sırtında kocaman bir küp, sağ elinde bir tavuk, sol elinde ise bir değnek vardı ve bununla bir keçi güdüyordu. Bir müddet böylece yürüdüler ve nihayet yolları karanlık ve dar bir geçide vardı. Genç kadın birden durdu ve:

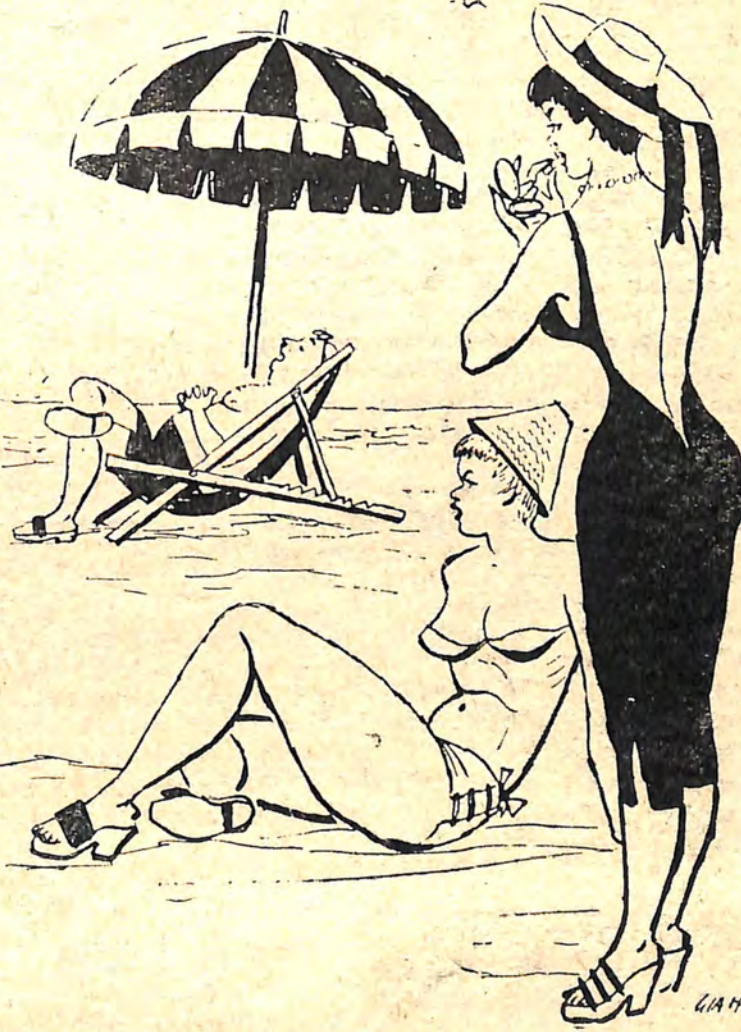
- Ben dedi, seninle bu karanlık yerden geçmem!
- Niçin?
- Beni öpmeğe kalkarsın sonra!

Delikanlı güldü:

— Sırtımda ve ellerimde bu kadar yük varken seni nasıl öperim?

— Nasıl olacak! dedi kadın. Değneği yere çakar keçiye ona bağlarsın, sırtındaki küpü de başaşağı getirir tavuğu altına koyarsın ellerin boşalır...

(Fransız)

- Mebus olduğunu nereden bildin?
- Görmüyor musun, bütün gün uyuyor...

(İtalyan)

TAVŞAN VURAN

Bir Meksikalı, bir Amerikalı işçi bir madende beraber çalışıyorlardı. Meksikalı her gün tavşan kızartması getiriyor ve bunu Amerikalı arkadaşı ile paylaşıyordu. Kızartmanın lezzeti ve Meksikalının cömertliğinden çok memnun olan Amerikalı bir gün dayanamadı sordu:

— Allahşkına bu kadar çok tavşanı nerden buluyorsun?

Meksikalı koca bir lokmayı yutarak cevap verdi:

— Karım vuruyor onları... Her akşam gelip evin etrafında gürültü yapıyorlar.

— Gürültü mü? Ama tavşanlar gürültü yapmaz ki.

— Nasıl yapmaz? Sabaha kadar «miyav, miyav» diye bağırıp bize uyku uyutmuyorlar...

(Amerikan)

AKILLI ÖRÜMCEK

Meşhur mizah yazarı Mark Twain bir zamanlar gazete çıkarıyor ve bu gazetenin bir köşesinde okuyucu mektuplarına alaylı cevaplar veriyordu. Bir gün bir okuyucu, gazetesini açtığı zaman içinde bir örümcek bulduğunu, bunun bir hayır alâmeti mi yoksa uğursuzluk mu olduğunu soruyordu. Mark Twain ona şu cevabı yazdı:

«Gazetede örümcek bulmanız ne uğurlu ne de uğursuz bir hâdisedir. Bu örümcek öyle sanıyorum ki gazetenin içine ilân sahifesini okumak için girmiştir ve eğer gazetemize ilân vermemiş olan bir mağaza bulursa derhal oraya gidip ağını kuracak ve sâkin bir örümür sürmeğe başlayacaktır.»

(Amerikan)

KALKIN EY...

Vaaz esnasında papaz:

— Karılarından memnun olmayan ve şüphe eden erkekler ayağa kalksın dedi. Kilisedeki bütün erkekler ayağa kalktı, yalnız ön sırada oturan bir adam yerinden kımıldamadı. Papaz ona dönerek:

— Siz, dedi, milyonda bir rastlanan bahtiyarlardan birisiniz.

Adam:

— Hayır, diye cevap verdi. Ben felçliyim de ayağa kalkamıyorum.

(Fransız)

DÜĞÜN EVİ

Amerika'da âdettir, bütün davetliler gelini öperler. Böyle bir düğünde saadetinden uşan damat arkadaşlarından birine sordu:

— Gelini öptün mü?

Misafir dalgın bir tavırla cevap verdi:

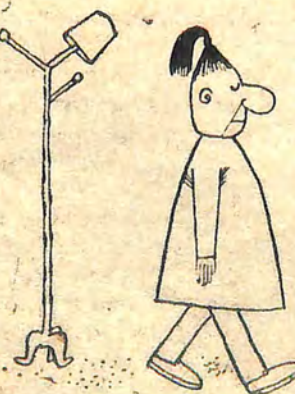
— Bugünlerde hayır!

(Amerikan)

YAZISIZI

(İtalyan)

Ara nağme!

(Avusturya)

— İslandık ama, zıyanı yok, hiç olmazsa çiçekler ıslandı.

(Fransız)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 31 —

— Pek eyi, amma, ne yazacağın ülen, İzzet?!

— Hele ben hazırlayım da gör.

— Hazırla, baham.

— Kimseye bir şey söyleme, amma.

— Demem.

— Haydi, öyle ise. Sana bir hizmet edeyim ki, sonradan boynuma sarıl, beni öp Lâkin, şunu da bil ki, bu sefer yakana yapışacağım. Artık, beni de iyice tutar, şu sözüm yabana hergelelere inat, bir nahiye müdürü yapıverirsin.

— Ben mi?

— Sen, elbette! Ne zannettin? Ben sana evvel Allah öyle bir nüfuz temin edeceğim ki, hepsi de karşısında tir tir titriyecek.

Ertesi günü, İzzet Efendi, gene usulcacık alıp evine getirdiği Satılmışı, şu jurnalı okuyordu:

«...kazası kaymakamı Âdem Efendi kullarının cennetmekân Abdülaziz Han hazretlerine mensubiyeti nolayısıyla, ötede beride necabetlû Yusuf İzzeddin Efendini bilâlüzum senasında bulunduğu yetmiyormuş gibi, mahadimi şehriyârî şehzadegâni civanbûhtan hazretinin, efendii müşarûnileyhin her veçhile dünunda bulunduklarını tekrar, ederek hissiyatı ubudiyetkârane ve sadakatperveranemizi rencide eylemekte inüğünlün hâkipayı şevket ihtivayı cenabı cihanbanîye arz ve iblâğı müsterhamdır olbapta...»

Satılmış, gözlerini de, ağzını da aşmış, dinliyordu. Jurnalın okunması bitince:

— Ülen gunah! dedi... gayma, ham, bağa eyle lâf etmedi daha.

— Mirim! Bir şey çıkmaz ki. Etsin, etmesin Zaten, herifin tekaütlük zamanı gelmiş... olsa, olsa, tekaüde sevkederler. Yerine başkası gelir.

— İtme, İzzet... herüfün bi kötüllüğü, neyini görmedüm...

— Yak, velinimetim... Sen bırak.

— Başhasunu yaz...

— Vurduktan sonra, başa vurulmalı ki, tokadının pekliği anlaşılın. Neyine gerek? Kaymakam, babanın oğlu değil a?...

— Yazuh, be!

— Yazığı filânı yok, velinimetim. İnsan, yerden bir karış bile yükselmek istedi mi. başkasının sırtına başmaya muhtaçtır. Bu dünya böyle kurulmuş, böyle gider. Sen ne sanıyorsun, a iki gözüm? Bütün o, İstanbul'da, hizmetlerinde bulunduğu

vükela ve vüzerayı, sanki bulundukları yüksek mevkilere Hızır mı tutup çıkardı? Hep, birdirbir oynar gibi, birbirlerinin üzerinden atladılar, geçtiler. İkbale irişmenin kaidesi böyledir... ya, mirim! Ezilmemek istediğin gibi, sen başkasını ezecek, çiğneyecek sin. Ayacıklarımın altına, şöyle yüksenik bir merdiven kurdugün gün, dilediğin yere irişirsin. İkbale denilen çok tatlı meyva, aksi gibi ağacın doruğunda biter. Eloğlu buna basamaksız degemez. Günahı, haramı, insafı, merhameti hesaba katarsan, yükselenler sürüsünden ayrı düşersin. O zaman, başkaları seni çiğner, basamak yaparlar. Ta, Âdem babamızdan beridir, buna akıl erdirenler, daima ilerlemiş, acık tereddüt edenlerse yerlerinde saymışlardır. (Bu, bugün de böyledir; bundan yüz yıl sonra da gene böyle olacaktır. Benden, söylemesi.

Satılmış hâlâ, yapacağı işin âkibetinden korkuyordu.

— Gosgoca padişah benim lâfuma gana mı? Dedi. Beni bilmez, tanımaz.. esamemi duymamıştır.

— Aman, nuru aynım; endişen

bundan ibaret olsun! Şunu bil ki, en büyükler, bu kabil sözlere, bu türlü ihbarata daha kolay inanırlar. Onların ruhu, inanma kabiliyetleri, ikbalin verdiği sarhoşlukla, herkesinkinden daha hassas olmuştur. Sonra, muhbir kendilerince ne kadar meğhul olursa, o nisbette ona inanırlar. Zira, kendilerine öyle gibi gelir ki hüviyeti meçhul olan adamın diğerleri gibi bir kazı menfaati yoktur. Ne hacet? Göreceksin: Bu iki satırlık arıza, senin ikbalin olmazsa, yuh bana! Sen ver, bakayım şu mühürünü...

Kurnaz odacı eskisi, örme kesesinin dibine bağlı mühürünü uzatırken, şart koştu:

— Ülen, başına bir iş açarsan, seni deyiveririm.

İzzet Efendi:

— Keşke, velinimetimin mevkisinde ben olsam da, bu hatırlı işin semeratını toplamak fakire müyesser olsa! cevabını verdi.

Büyük bir itina ile zarfa yerleştirilen jurnal, yarım saat, sonra, pullanmış, damgalanmış, postanın çuvalına girmişti

— 9 —

Mabeyini hümayunu cenabı

3 Yıl değil, 5 yıl değil...

Aylık Gelirli Küçük Tasarruf Hesabı

açtıracak

yalnız bir yıl

Ayda en az 25 Lira yatırırsanız

20 yıl boyunca

500 Liraya kadar

Aylık Gelir İkramiyelerini

kazanabilir

Ayrıca: Apartman Daireleri ve

zengin Para ikramiyelerinden de

faydalanırsınız

Son para yatırma tarihi : 30 Eylül bin dokuz yüz elli sekiz

Keşide tarihi : 8 Ekim bin dokuz yüz elli dokuz

EMNİYET SANDIĞI

CELAL ÖREN 161

mülûkâne başkâtibi devletlû paşa hazretleri, yorgun, rahatsız, üstelik her an, metbuunun hüsnüne uğramak tehlikesine maruz bulunduğunu da bildiği için mânen bihuzur, gırtağına kadar ılık, siyah setrisinin içinde, canlı bir mumya gibi, masasının başında oturuyordu.

Birbirlerini göz hapsinde bulunduran bu hain, bu kahpe muhit içerisinde, paşa hazretlerinin her işi, her hareketi hesaplı idi. Yığınla gelen maruzatı, alâde bir evrak mukayyidi gibi, sayı ile alır, bir deftere kaydeder, gördüğü muameleyi hizasına işaret etmeden başka tarafa tevdi etmezdi.

O gün de, nöbetçi kâtip, paşanın önüne bir iki yüz zarfı birden getirip, teslim etmişti. Zavallı adam, başından aşan lâkin bir araya toplansa, bir incir çekirdeği bile doldurmayacak kadar ehemmiyetsiz olan bu iş boluğuna karşı, içini bile çekmekten korkuyordu. Kazaya ebedî rıza gösteren bir tavırla, zarfları alıp, teker teker açmağa ve içlerinden çıkan kâğıtları dikkatle okumağa koyuldu.

Çoğu, ipsiz, sapsız şeylerdi. Neler yoktu ve bu nelerin altında kimlerin imzaları yoktu, acaba? Hamam natırı, yahut ki sırik hamalı olmaya lâyık bile bulunmadıkları halde, devlet makamlarının en yükseklere kadar çıkabilmiş de gene doymamış, askerî, ilmi ve mülkî ricâlden hemen hepsi de ihsan, nişan, rütbe kapmak, padişahın gözüne şirin görünmek kaygısıyla. Tanrının günü birbirlerini gammazlardı.

Başkâtip, bu namussuzluk vesikalarının her birini, başından sonuna kadar okumağa, ve en ufak bir noktasını kaçırmadan padişaha arz ve izah etmeğe mecburdu. Kazara bir tanesini, sepete tnak şöyle dursun, huzurda, hem de tafsilen zikretmeyecek olsa, başına işler açabilirdi.

Bir kere böyle olmamış mı idi?

Mâbeyini, mânasız jurnalları, mütemadi müracaat ve sırnaşmalarıyla iz'âç eden pis hafiyelerden birinin maruzat namıyla sunduğu hezeyannameleri, bütün mâbeyin erkânı, ağız birliği ederek, hünkâra göstermemeye karar vermişlerdi.

Jurnallarından, haftalarca hiç bir semere çıkmadığını gören kurnaz herif, vaziyetin böyle olduğundan şüphelenmiş, bir akşam, Beyoğlundan saraya şu telgrafı çekmişti:

«Velinimeti akdes efendimizin tegayyüp buyurduklarına ve hat-tâ bir semti meçhule kaldı ılmış olduklarına dair, mahafili ecnebi-yede musırırان deveren eyliyen sayialar, kulunuz gibi sadık bir bendenizi müteellim ve perişan ey lemekte olduğundan. keyfiyetin tavzihi ile mübarek sıhhat ve âfi-yeti hümayunlarının tebşirinc e-hemmiyetle muntazır bulunduğumu arzeylerim, ferman...»

Bu telgra doğruca başkâtibin eline gelmiş, o da şaşırmişti.

Herifin ne mal olduğunu ve bunda mutlaka bir kasdı mahsus ile düşünülmüş, kimbilir ne meluncasına bir tezvir bulunduğunu sezmişti. Fakat bir defa, telgrafın apaçık olan mealı, merkezden merkeze geçmek suretiyle, hiç değilse telgraf memurlarının malûmu olmuştu. İhtimal ki yarın hükûrân kulağına kadar, ister istemez aksededecekti. İkincisi, ya herif hakikaten böyle bir şaya duymuş ise?! Beyoğlu mehafili ötedenberi ahlâksızlık kaynağı idi. Buna yakın şeylerin ekseriya ortada uydurulduğu, ağızdan ağıza yayıldığı vaki idi. Şimdi bu telgrafı da hasıraltı edecek olursa, padişahın kendisini hıyanetle itham etmesi çok mümkündür.

Fesini bastırıldığı gibi, başkâtıp, soluğu huzurda almıştı. Korka korka uzattığı jurnala göz gezdiren Abdülhamit koca burnundan solumaya başlamış, jurnalcının derhal mabeyine celbedilmesini irade etmişti.

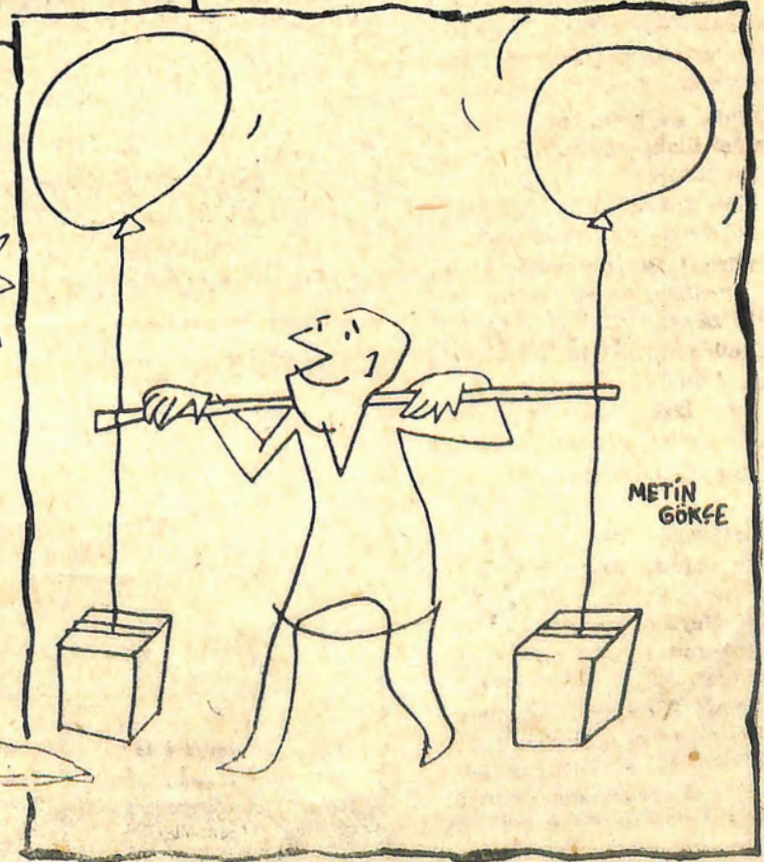
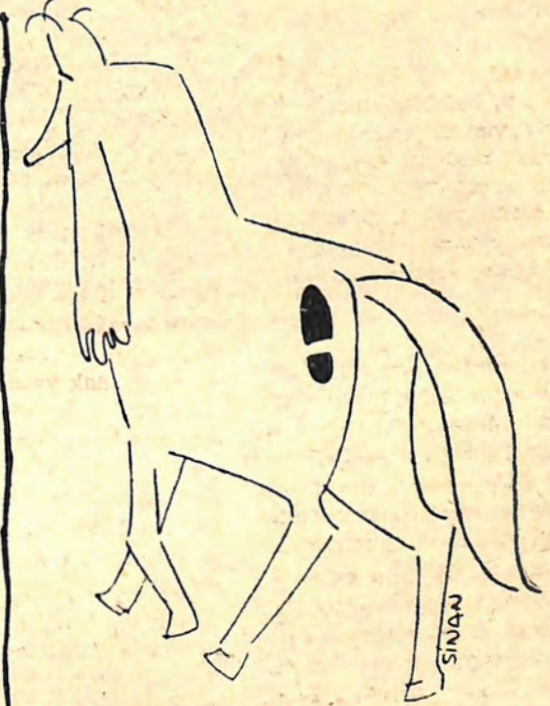
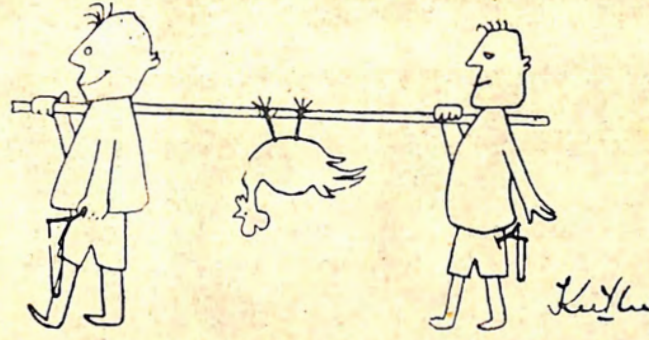
Teres, orada, maksadını, kâğıt üzerinde şu yolda izahtan çekinmemişti:

«Bir kaç haftadanberidir maruzatı memlûkânemin nazarı itibara alınmadığını görüyorum. Velinimeti akdesinizi ihata eden nan venimet haini bir takım hâzele-nin, mahza nefsi hümayunlarına karşı sadakat ve ubudiyet quygularımın ilham alarak tasfir ve iblâğ edegeldiğim işbu maruzatı kasden veinimete arzetmediklerini anladım. Buna mütecasir olan bu avenenin, maazallahü taalâ nefsi nefsi şahanelerine her türlü suikaste kadir olabilecek tıynetle bulunduklarını da bildiğim cihetle bu bapta endişelerimin izaesi maksadiyle vaki olan hareketimin dameni affi hümayunle-riyle setrine müsadei seniye cenabı cihanbanilerini tazarru ve niyaz ederim. Her hal ve kârda emrû ferman velinimeti bimin-net, efendimiz hâzretlerindir.»

Abdülhamit bunu okur okumaz köpürmüş, başkâtibi, baş mabe-yinciye, eşek sudan gelinceye kadar haşlamış ve badema hiçbir maruzatın kendisinden gizlenme-mesini ferman ettiği gibi, bu dolabı çeviren herifi de, birinci rüt-be Mecidi nişanı ve iki yüz al-tın lira atıye ile taltif eylemişti.

İşte, o gün bugündür, başkâtıp paşa, süt dökmüş kedi gibi kor-kuyordu.

(Devamı var)

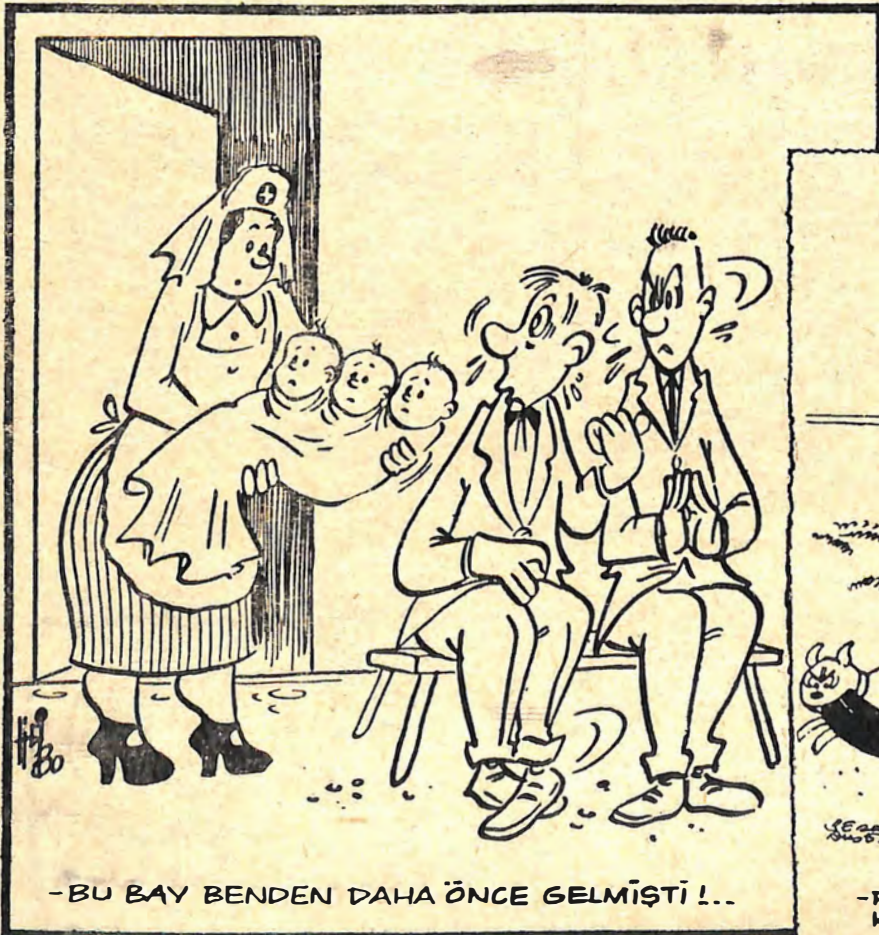
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

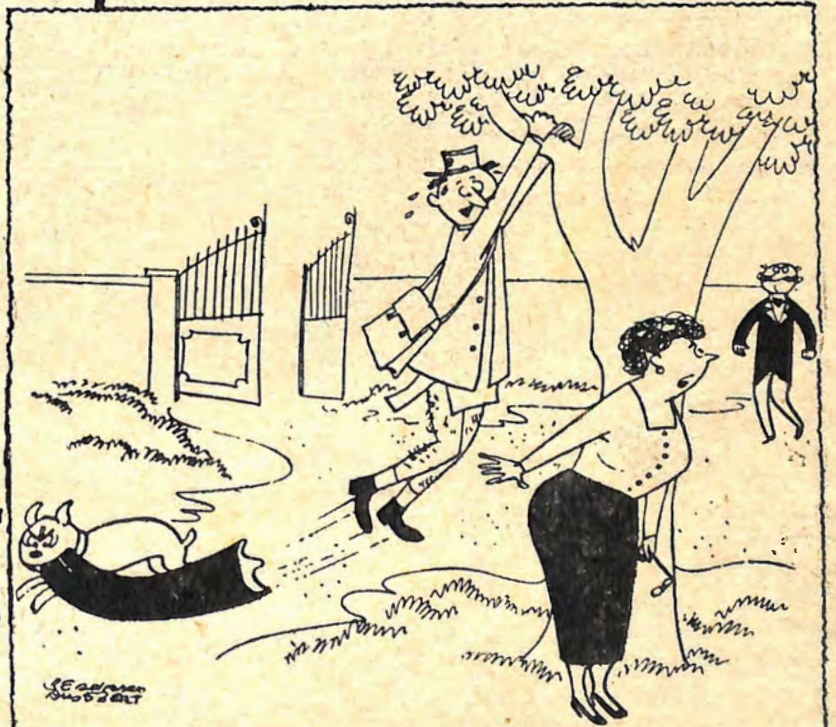
İRANDA
-VALLAHİ PETROL ARIYORDUM !..

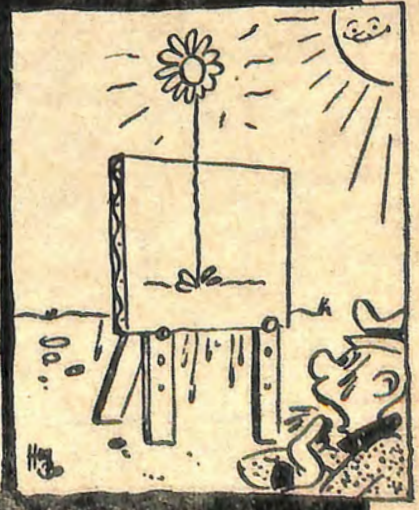
-KAYNANAMIN SESİNDEN DAHA CİRLAK
BİR PLAK İSTİYORDUM ...

-BU BAY BENDEN DAHA ÖNCE GELMİŞTİ !..

-FELAKET...KOÇAM GELİYOR!..PANTOLONUNU
KÖPEK KAPTIGINA DÜNYADA İNANMAZ ...

YAZISIZ

1958 İKRAMİYE PLANI

40

APARTMAN

D A İ R E S İ

VE

1 MİLYON

LİRA PARA İKRAMİYESİ

YAPI ve KREDİ BANKASI

АКБАБА

— Kızcağız utanıyor karıcığım, evine kadar böyle götüreyim!